

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΠΛΗΡΗΣ

ΤΟΥ ΤΕ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ ΟΡΘΟΥ & ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ
ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙ-
ΝΗΣΙΜΟΥ, ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ



Στον Σπυρίδιο
κ. Αθαν. Χαλκιάδης
Με πολλή εκτίμησι
Ε. Χαλκιάδης
3-4-61

((ΧΑΙΡΕ, ΠΕΤΡΑ Η ΠΟΤΙΣΑΣΑ ΤΟΥΣ ΔΙΨΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ))

ΕΝ ΣΑΜΩ

1934

Τῇ ἱερᾷ μνήμῃ
τοῦ Μοναχοῦ καὶ ἀδελφοῦ
τῆς ἐν Σάμφ Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς
ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ Γ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ
ἀφιεροῦσι τὸ παρόν.

Μετὰ στοργικῆς ἀγάπης

Οἱ ἀδελφοὶ του

† Οἰκονόμος Δημ. Γ. Κοκκῶνης

Ἰωάννης Κ. Μανώλης



ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ Παναγία Παρθένος ἔχει ἰδιαιτέρην θέσιν ἐντὸς τοῦ Χριστιανικοῦ αἰσθήματος. Ἡ εὐλάβεια καὶ ἡ πίστις εὔρον εἰς τὸ πρόσωπόν Της τὴν βαθυτέραν καὶ ζωηροτέραν ἔκφρασίν των. Τὸ ὄνομά Της ὑψώθη εὐλογημένον μεταξὺ τῶν γυναικῶν ὄλων τῶν αἰώνων. Ὡς μήτηρ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἐκυριάρχησεν ἐντὸς τῆς καρδίας τοῦ κόσμου. Ἡ θλίψις πάσης χριστιανικῆς ψυχῆς οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ εὐρίσκει παρηγορίαν παρά εἰς τὴν στοργὴν καὶ τὴν ἀγάπην, τὴν ὅποιαν ὡς μήτηρ τοῦ Θεανθρώπου διαδηλοῖ ἀδιακρίτως στὸν καθένα ποῦ ἐπικαλεῖται τὴν δύναμιν Της τὴν χάριν Της.

Ἡ γυναικεῖα καρδιά ὡς βαθύτερα καὶ στοργικωτέρα συγκινεῖται περισσότερον μὲ τὴν ἀγίαν Της Προσωπικότητα, ἡ Παναγία Παρθένος εἶνε τὸ πρότυπον, τὸ ἰδεώδες κάθε γυναικεῖας ψυχῆς. Τὸ μητρικὸν φίλτρον εὐρίσκει τὸν καθαγιασμὸν τοῦ μέσα εἰς τὴν ἀγνήν ἀγάπην Της πρὸς τὸν υἱὸν Της, μέσα εἰς τὸ ἐνδιαφέρον Της πρὸς ἐνίσχυσιν πρὸς σωτηρίαν πάσης συντετριμμένης καρδίας.

Ὅλοι αἱ θλίψεις, ὄλοι οἱ πάλμοι, ὄλοι οἱ πόθοι, ὄλοι αἱ χαρὰὶ ποῦ γεννῶνται μέσα εἰς τὴν γυναικεῖαν ψυχὴν διὰ τὴν ζῶν τῶν τῶν ἐκ τῶν ἐκ τῶν διὰ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ οἴκου, συγκεντρῶνονται ὡς αἰσθήματα εὐσεβείας καὶ ἀναβαίνουν ἀπὸ τὰς καρδίας τῶν γυναικῶν, ὡς ἓνα ἄρωμα λατρείας πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας ἡ ζῶη ἠγάσθη ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἐντὸς τῶν πόνων, ἐντὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς χαρᾶς διὰ τὰ παθήματα, διὰ τὴν ἀνάστασιν καὶ τὴν δόξαν τοῦ μοναδικοῦ Της υἱοῦ τοῦ Σωτῆρος τοῦ κόσμου.

Γενεαὶ ὀλόκληροι Τὴν μακαρίζουν, οἱ ποιηταὶ ἔψαλλον καὶ ψάλλουν τὸ μεγαλεῖόν Της.

Ἡ δόξα καὶ ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας φωτίζονται ἀπὸ τὴν αἴγλην καὶ τὸ κάλλος τῆς παρθενίας Της, τῆς ἀγνότητος τῆς ψυχῆς Της.

Ὅλοι οἱ ὕμνωδοὶ τῆς Ἐκκλησίας ἔχουσι τὸ πρόσωπόν Της ὡς κέντρον ἐμπνεύσεως καὶ ὑψηλῆς δημιουργίας.

Οὐδεμία ἑορτὴ, οὐδεμία ἡμέρα παρέρχεται χωρὶς ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομά Της, νὰ ἐπικαλεῖται τὴν χάριν Της.

Διὰ τὰυτα λόγῳ τῆς ἀσκήσεως τῶν καθηκόντων μου ὡς ταπεινὸς λειτουργὸς τοῦ Κυρίου θέλων νὰ διαδηλώσω τὴν πρὸς τὴν Παναγίαν Παρθένον εὐλαβῆ μου διάθεσιν περισυνέλεξα, ὅσα ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν ἑορτὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ κατήρτισα ἕν φυλλάδιον, ὅπου ἀνέγραψα τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν ἀσμάτων τῆς Ἀναστάσεως καὶ ὁ, τι ἀνα-

φέρεται εἰς τὴν σχετικὴν/τὴν θαυματουργικὴν δύναμιν τῆς Κυρίας Θεοτόκου πρὸς τὸν σκοπὸν, ὅπως τεθῆ εἰς ἀνάγνωσιν ὄλων καὶ δὴ τῶν εὐσεβῶν γυναικῶν, τῶν μητέρων καὶ τῶν ἰδίων θυγατέρων καὶ ὅπως ἐν τῇ ἀναγιώσει τοῦ φυλλαρίου τούτου τονωθῆ ἡ εὐσέβεια καὶ ὁ ζῆλος πρὸς τὴν Θεομήτορα καὶ ἐκδοθῆ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ὡραίαν Μονὴν τῆς Νήσου μας, τὴν Μονὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Μίαν τοιαύτην λαμπρὰν καὶ ἱστορικὴν Μονὴν, ἣ ὅποια παρέσχεν εἰς τὴν ἡμετέραν Νῆσον οὐ σμικρὰς ὑπηρεσίας καὶ δὴ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς σκληρᾶς δουλείας, ἐκόσμησε τὴν ἐκκλησίαν δι' εὐσεβῶν καὶ ἐναρέτων Ἱεραρχῶν, περιέσωσε τιμαλφῇ κειμήλια ὡς τὸν μανδύαν τοῦ Ἐθνομάρτυρος Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε' καὶ ἄλλα πολύτιμα ἀντικείμενα καὶ ἱερὰ σκευῆ, ἔχομεν πάντες τὴν ἱερὰν ὑποχρέωσιν νὰ ὑποστηρίξωμεν νὰ διασώσωμεν ἐκ τῆς ἀπειλουμένης καταστροφῆς, ἵνα μὴ μεταβληθῆ εἰς πλήρες ἐρείπιον, ἔργον ὅπερ δι' ἀτρήτων πόνων καὶ μόχθων ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν ἡμῶν προγόνων ἀνηγέρθη.

Ἡ ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ παρόντος βιβλίου εἰσπραξις δὲλόκληρος ἀφιερώνεται ὑπὲρ τῆς ἀναγκῆς τῆς Μονῆς καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ αὐτῆς, ὅστις χρήζει ἀμέσου ἐπισκευῆς.

Ἐν Ἀ. Βαθῆος Σάμουτῃ 15 Ἰουνίου 1934

† Οἰκονόμος Δημήτριος Κοκκώνης

Ἐφημέριος Ἁγίου Σπυριδῶνος

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΤΕ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ, ΟΡΘΡΟΥ & ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ
ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ
ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ

Τῇ Πέμπτῃ ἑσπέρας ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ ἐστῶμεν στίχους δ' ψάλλομεν τὰ παρόντα τροπάρια τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Τῶν μοναζόντων τὰ πλήθη σὺν ἱερέων χοροῖς, δεῦτε συμφῶνως πάντες ἀνυμνήσωμεν πόθῳ, τοῖς πᾶσι χορηγοῦσαν ρεῖθρα ζωῆς, τὴν πηγὴν τὴν χρυσορρεῖθρον, τῶν ἱαμάτων ἐν νόσοις τὴν χορηγόν, τὴν Κυρίαν πάσης κτίσεως.

Δίς

Χαῖρε Πανάχραντε Κόρη καὶ Παναμώντε, χαῖρε ζωῆς αἰτία, τοῖς πιστῶς προσιοῦσι, Σοὶ τῇ παναχράντῳ καὶ Θεῖᾳ Πηγῇ, χαῖρε ἅγιον σκῆνωμα, τοῦ βασιλέως τῶν ὄντων καὶ λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Θεόνυμφε.

Πηγὴ χαρίτων ὑπάρχεις Ἁγίου Πνεύματος, τῶν ἱαμάτων ρεῖθρα, χορηγοῦσα τοῖς πιστεῖ, σοὶ τῇ Παναγίᾳ καὶ Θεῖᾳ σκηνῇ προσπεφευγῶσι καὶ λέγουσι. Χαῖρε ἀντίληψις πάντων τῶν ἐν δεινοῖς, Χαῖρε κόσμου ἰλαστήριον.

Δόξα καὶ νῦν Ἦχος α'.

Ἐφράνθητε λαοὶ καὶ σκιρτήσατε καὶ χορεύσατε τῶν πιστῶν τὰ συστήματα, καὶ γὰρ ἡ Πηγὴ τῆς ζωῆς, ἡ Θεοτόκος Μαρία, ὁ πόκος ὁ ἔνδορος, πηγὴν ἡμῖν ἀγιάσματος ἐδωρήσατο, ἐξ ἧς ἀφνόμενοι τὰς ἰάσεις λαμβάνομεν ψυχῆς ὁμοῦτε καὶ σώματος δι' ὃ πανηγυρίζοντες ταύτην μεγαλύνομεν,

Εἰς τὸν στίχον Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθά

Ἰδὼρ τὸ τῆς Πηγῆς, σωτήριο ὑπάρχει, πᾶσι τοῖς ἀσθενέσσι, προσέλθωμεν οὖν πιστεῖ καὶ χάριν ἀρυσώμεθα.

Στίχος. Ἦγάσας τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος

Φρέαρ τὸ ζωηρὸν, Πηγῆς τῆς ἀθανάτου τοῖς προσιοῦσι πόθῳ, ἰάσεων παρέχει, πλημμύραν ἀνεξάντητον.

Στίχος. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὄρμηματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν Ἱερουσαλήμ

Ρώννυσι τὰς ψυχὰς, τὸ ἔδωρ τῆς Παρθένου οἱ τῶν παθῶν ἐν ὕπνῳ, προσδράμωμεν τῇ Κόρῃ καὶ τούτους ἀποπλύνωμεν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Φρένα καθάραντες καὶ νοῦν σὺν τοῖς ἀγγέλοις καὶ ἡμεῖς πανηγυρίσωμεν, φαιδρῶς ἐξάρχοντες Δαυϊτικὴν μελωδίαν τὴν νεάνιδα νύμφην τῶν Παμβασιλέων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἀνάστηθι, Κύριε, λέγοντες εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματος σου, ὡς γὰρ παλάτιον τερπνὸν ταύτην κατεκόσμησας καὶ κατεκλήρωσας αὐτὴν τῇ πόλει σου, Δέσποτα, περιποιῆσθαι καὶ σκέπειν ἐκ πολεμίων βαρβάρων τῇ κραταιᾷ δυνάμει σου ταῖς ἰκεσίαις αὐτῆς.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου ἀνεδείχθη παράδεισος, ὡς ἐξ Ἐδέμ ἀναβλύζων καθ' ἐκάστην ἰάματα τοῖς πιστῶς προσιοῦσιν, ἰαθῆναι ἐκάστοτε δι' ὃ προσέλθωμεν πιστῶς, χάριν ἀντλήσαι δαψιλῆ, ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Παρθένου τῆς ἀντιλήψεως πάντων, ἧ καὶ πρεσβεύει τῷ σωτῆρι Χριστῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον. Ἦχος ὁ αὐτός

Τῆς πηγῆς οὖν τὰ ρεῖθρα ἀνυμνοῦμεν πανύμνητε, ἧ ἐξ ἀκροτόμου τῆς πέτρας ἀναβλύζει ἀείρροα, τὸ θαῦμα ἐκπλήττει πάντα νοῦν, πῶς λίθος ἀκένωτος πηγὴ, ἀλλ' οἱ ταύτης ἀπαιτοῦντες τῶν αἰτημάτων ἕκαστος τυγχάνουσι καὶ πάντα τὸ ὕδωρ γίνεται αὐτοῖς ἐν πίστει λαμβάνουσιν αὐτό. Χάρις τῇ ἀντιλήψει σου πηγὴ, χάρις τῇ προουσίᾳ σου, χάρις τοῖς θαυμασίοις σου, Μῆτερ μόνη Μητρ' ἀνάνδρε.

Ἔτερον. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν χαριτόδωρον πιστὴν εἰκόνα σου, τὴν διαλάμπουσαν ἀπείροισ θαύμασιν, ὑμολογοῦμεν οἱ πιστοὶ καὶ εὐσεβῶς προσκυνούμεν. Στήριξον, ὦ Δέσποινα, τοὺς πιστῶς προσιόντας σοι ρύσαι τοὺς οἰκέτας σου ἐκ δεινῶν περιστάσεων καὶ γὰρ σοὶ πεποιθότες δώσωμεν. Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλωμεν ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου Δ. καὶ Δ. τῆς Θεοτ. Ἦχος πλ. β'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Νίκην ἔχων Χριστέ, τὴν κατὰ τοῦ Ἄδου, ἐν τῷ σταυρῷ ἀνῆλθες ἵνα τοὺς ἐν σκότει θανάτου καθημένους, συναναστήσης σεαυτῷ, ὃ ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος. Ὁ πηγάζων ζωὴν, ἐξ οἰκείου φωτός, Παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σήμερον ὁ Χριστός, θάνατον πατήσας, καθὼς εἶπεν, ἀνέστη, καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῷ κόσμῳ ἔδωρῆσατο· ἵνα πάντες κραυγάζοντες τὸν ὕμνον, οὕτως εἰπώμεν. Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸ ἀπρόσιτον φῶς. Παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὲ Κύριε, τὸν ὄντα, ἐν πάσῃ τῇ κτίσει, ἁμαρτωλοὶ ποῦ φύγωμεν; ἐν τῷ οὐρανῷ; αὐτὸς κατοικεῖς· ἐν τῷ Ἄδῃ; ἐπάτησας θάνατον· εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης; ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου Δέσποτα. Πρὸς σὲ καταφεύγομεν, σοὶ προσπίπτοντες ἰκετεύομεν. Ὁ Ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀνατολικόν

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ καυχώμεθα, καὶ τὴν Ἀνάστασίν σου ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Τῆς Θεοτόκου. Ἦχος ὁ αὐτός. Ὁλην ἀποθέμενοι

Ἐἶνα καὶ παράδοξα, τῶν οὐρανῶν ὁ Δεσπότης, ἐπὶ σοὶ τετέλεκε, καταρχὰς Πανάμωμε· καὶ γὰρ ἄνωθεν, ἐμφανῶς ἔσταξεν, ὑετός καθάπερ, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Θεόνυμφε, Πηγὴν δεικνύων σε, σύμπαν ἀγαθῶν ἀναβλύζουσαν· πλημμύραν τε ἰάσεων, τὰς εὐεργεσίας προορέουσαν, ἅπασιν ἀφθόνως, τοῖς χηρῆσοι τὴν ῥῶσιν τῶν ψυχῶν, καὶ τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος, ὕδατα τῆς χάριτος. Δις

Μάννα σε οὐράνιον, καὶ Παραδείσου Παρθένε, τὴν πηγὴν τὴν ἐνθεον, ὀνομάζω Δέσποινα προσφυέστατα· τῆς γὰρ γῆς ἔδραμεν, ἡ ροὴ καὶ χάρις, τῆς πηγῆς σου τετραμέρειαν, αὐτὴν καλύπτουσα, ξένοις τεραστίοις ἐκάστοτε, καὶ πᾶσι τὸ αἰτούμενον, γίνεται τὸ ὕδωρ πινόμενον· ὄθεν γενηθότες, χριστῶνυμοι προστρέχομεν πιστῶς, ἁγιασμόν ἀρπύζομενοι πάντοτε γλυκύροον.

Ρεῖθρα τῶν ἰάσεων, ἀναβλυστάνεις Παρθένε, τοῖς πιστῶς προστρέχουσι, τῇ Πηγῇ σου πάντοτε, Θεόνυμφευτε· δωρεὰν ῥεεῖς γὰρ, δαψιλῆ καὶ χύδην τοῖς νοσοῦσι τὰ ἰάματα· τυφλοὺς ἐμβλέποντας, φαίνεις ἐναργῶς προσιόντας σοι· χολοὺς πολλοὺς ἀνώρθωσας, καὶ τοὺς παρειμένους συνέσφιγξας· τὸν δὲ νεκρωθέντα, ἐζώωσας προσχύσει τῇ τριττῇ ὕδρωπικῶν καὶ δυσπνόων τε, πάθῃ ἐθεράπευσας.

Δόξα Ἦχος πλ. δ'.

Τὴς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Πηγὴ; τίς ἐξ ἀκένωτων θαυμάτων πλημμυροῦσα, πολλὰ καὶ ὑπὲρ φύσιν ἐνεργεῖς διὰ ἰάσεων. Βαβαὶ τῶν μεγάλων, ὧν τοῖς πᾶσιν ἐπιρρέεις! οὐ μόνον γὰρ νοσήματα χαλεπὰ ἀπήλασας, τῶν προσιόντων μετὰ πόθου, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ψυχῶν πάθη ἐκπλύνεις, καθαρίζουσα πανάσπιλε· σὺν πᾶσι βραβεύουσα καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτόκιον Ἦχος πλ. β.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένη; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ πατρὸς ἐκλάμψας υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐξ οὗ τῆς Ἀγνῆς προῦλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τευνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος· Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐξοδος, τὸ Φῶς ἰλαρὸν προκειμένον. Ἦχος βαρὺς.

Ἀγαπήσω σε Κυριε ἡ ἰσχὺς μου, Κύριος στερέωμά μου καὶ καταφυγή μου καὶ ρύσῃς μου.

Στιχ. Ὁ Θεὸς μου βοηθός μου, καὶ ἐλπίω ἐπ' αὐτόν.

Στιχ. Αἰνῶν ἐπικαλέσομαι τὸν Κύριον.

Στιχ. Ἦκουσεν ἐκ ναοῦ ἁγίου αὐτοῦ φωνῆς μου.

Καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐξῆλθεν Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρρὰν, καὶ ἀπῆντησε τόπῳ καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ· ἔδν γὰρ ὁ ἥλιος. Καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ καὶ ἐνυπνιάσθη. Καὶ ἰδοὺ, κλίμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῆ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς· ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς καὶ εἶπεν· Ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ τοῦ Πατρὸς σου, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ, μὴ φοβοῦ. Ἡ γῆ, ἐφ' ἧς σὺ καθεύδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν· καὶ τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡς ἡ ἄμμος τῆς γῆς, καὶ πλατυνθήσεται ἐπὶ θάλασσαν, καὶ λίβα, καὶ βορρᾶν, καὶ ἐπὶ ἀνατολάς· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ μετὰ σοῦ, διαφυλάσσω σε ἐν τῇ ὁδῷ πάση, οὐ ἂν πορευθῆς· καὶ ἀποστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην, ὅτι οὐ μὴ σὲ ἐγκαταλίπω, ἕως τοῦ ποιῆσαι με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι. Καὶ ἐξῆ γέθη Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· ὅτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ· ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν. Καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπεν· ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος· οὐκ ἔστι τοῦτο ἀλλ' ἡ οἶκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ Ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τοῦ Σωτηρίου ὑμῶν· καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς ἐξωτέρας,

τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται· οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη, διότι ὁ ἠγούμενος οὗτος κάθηται ἐπ' αὐτήν, τοῦ φαγεῖν ἄρτον. Κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλάμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς Πύλης τῆς πρὸς Βορρᾶν κατ' ἐναντι τοῦ οἴκου καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἡ σοφία ἠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπῆρξε στύλους ἐπτὰ. Ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἠτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα· Ὅς ἔστιν ἄφρων ἐκκλινάτω πρὸς με. Καὶ τοῖς ἐνδοεσί φρενῶν εἶπεν· ἔλθετε, φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολίπετε ἀφροσύνην καὶ ζήσεσθε καὶ ζητήσατε φρόνησιν ἵνα βιώσῃτε, καὶ καταθρῶσῃτε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν· ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἐλεγχοὶ τῷ ἀσεβεὶ μῶλωπες αὐτῷ. Μὴ ἐλεγγε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἐλεγγε σοφὸν καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γινώριζε δικαίᾳ καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου καὶ βουλή ἁγίων, σύνεσις. Τὸ δὲ γινῶναι νόμον, διανοίας ἔστιν ἀγαθῆς. Τοῦτο γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζῆσις χρόνον καὶ προστεθήσεται σοὶ ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὴν λιτὴν. Ἦχος α.

Τὴν πηγὴν τῶν θαυμάτων, τὸν ποταμὸν τῶν ἰαμάτων, τὴν ἀνεξάντλητον κρήνην, τὴν ἄβυσσον τῶν χαρίτων, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν εὐσεβούντων τὸ θαῦμα, καὶ μοναζόντων τὸ διάσωμα. Αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη ποταμός, καὶ πηγὴ τῶν ἰάσεων, πᾶσι πελαγίζουσα τὰ ρεῖθρα τῶν θαυμάτων, τὸ ζῶν γὰρ ὕδωρ σχοῦσα, πηγὴ ἀκένωτος γεγῆνται. Ταῦτες οὖν τοῖς θαύμασιν ἐν πίστει προσερχόμενοι, ἀντλήσωμεν ἀπαντες ψυχῆς καὶ σώματος ἰασιν, πηγὴ ἡ ζῶσα, θερμῶς βοῶντες αὐτῇ, τὰς τῶν σῶν δούλων αἰτήσεις ἐκπληροῦσα μὴ ἐλλείπῃς ποτέ.

Ὅς θαυμαστά σου τὰ τεράστια Πανύμνητε, τῆς γὰρ προδατικῆς, ἡ πηγὴ σου ὤφθη ὑπερτέρα· ἐκείνη γὰρ ἓνα καὶ μόνον ἐπισιῶς ὑγιᾶ ἐποίησε, τῶν δὲ ἐνταῦθα πιστῶς προστρεχόντων οὐδεὶς σκυθρωπάζων ἀπέρχεται. Πάντες οὖν ὑγιαεῖς γενόμενοι, τὴν εὐχарιστίαν σοι τῇ χορηγῷ ἀπονέμουσι τῶν ἰάσεων. Δι' ὃ Ἀχραντε, Ἀλείρανδρε Θεογεννήτρια, μὴ παύσῃ πρευσβεύουσα ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ ἀξιώθεισα γενέσθαι Μητέρα Θεοῦ, καὶ ὡς σταγόνα δέξασθαι ἐν τῇ μήτρᾳ σου, συγκαταβάνα τὸν ὑπεράγαθον Θεόν. πηγὴν ἐδωρήσω ἡμῖν πλήρη χαρίτων, καὶ ἰαμάτων βρούουσαν ἀφθονίαν, ἰωμένην ψυχικῶν παθῶν καὶ σωματικῶν ἀλγηδόνων τοὺς δούλους σου, τοὺς θερμῇ τῇ πίστει ταύτῃ προστρέχοντας.

Ἐπὶ τῇ πηγῇ σου Θεοτόκε, βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες, ἱερεῖς ἀρχιερεῖς καὶ πλῆθος πιστῶν ζεούση πίστει καὶ ἀρραγέσιν ἐλπίσι προστρέχουσιν, ἕκαστος οὐ χροῖζει λαμβάνων, ὁ μὲν ψυχῆς, ὁ δὲ σώματος ῥῶσιν καὶ ἀγιασμὸν καθ' ἑκάτερα φέρων ἀπέρχεται, δοξάζων καὶ εὐλογῶν σέ τε καὶ τὸν ἐξ οὐ ἀρρήτως γεννηθέντα, καὶ Θεοτόκον σὲ ἀποδείξαντα.

Ἦχος β.

Ἡ τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα καὶ τῶν Χερουδικῶν θρόνων ἀγιώτατος θρόνος. Ὁ πόκος ὁ ἔνδροςος, ἡ τοῦ Ἄαρων βλαστήσασα ῥάβδος, τὸ ἄνθος τὸ ἀμάραντον, τὸ ἀλατόμυτον ὄρος, ἡ σκηνὴ ἡ ἔνθεος, ἡ πύλη, ἡν μόνον διώδευσεν ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, ἡ Πηγὴ τῆς ζωῆς ἡ ἀένναος, ἡ Θεοτόκος Μαρία, σήμερον ἀγγελικαῖς δορυφοροῦ μένη χοροστασίαις, δοράτως ἐνταῦθα πάρεστι, δεχομένη παρ' ἡμῶν τὸν ἕμνον καὶ παρέχουσα ἡμῖν εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ.

Τὸ Χριστόνυμαν πλήρωμα, συνελθόντες ἀγαλλιασώμεθα· ἡ γὰρ Παρθένος Μαρία ἡ τὸν Κτίστην, τοῦ παντός ἀρρήτως σωματώσασα, δοράτως ἐνταῦθα πάρεστιν, ἀγιασμὸν ἀφείσα τοῖς ὕδασι αὐτῆς καὶ ἡμῖν δωρουμένη δι' αὐτῶν ἰάσεις παθῶν ἀνιάτων, καὶ σωτηρίαν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν Ἦχος Πλ. δ.

Αἰσχυνέσθωσαν ἅπαντες, οἱ μὴ ὁμολογοῦντές σε Θεοτόκον Θεόνυμφε, τὰ θεῖα καὶ παράδοξά σου ὄρωντες θαυμάσια· καὶ τὰ ἀπύλωτα αὐτῶν εὐφραχθήτω στόματα· σαλπιστάωσαν ἐν εὐφροσύνῃ, καὶ πνευματικῶς χορευέτωσαν, ὅσοι ἀνευφημοῦντές σε δοξάζουσι Θεογεννήτριαν, καὶ Παρθένον ἀληθῶς, καὶ ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱὸς καὶ Λόγος ἐν σοὶ σκηνώσας, καὶ ἐκ τῶν ἀγνῶν σου αἱμάτων, σῶμα ἡμῖν ὁμοιοπαθὲς περιβαλλόμενος, Ζωοδόχον Πηγὴν σε ἀνέδειξεν, ἀγιασμοῦ ρεῖθρα πηγάζουσαν, πᾶσι τοῖς ἐν πίστει σε ἐπικαλουμένοις, καὶ αἰτοῦσι παρὰ σοῦ σωτηρίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν αἶχρον, τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν τῆς Ὀκτωήχου
Ἦχος Πλ. β.

Τὴν Ἀνάστασίν σου Χριστέ Σωτήρ, ἀγγελοι ἕμνοῦσιν ἐν οὐρα-

νοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, εἰ δὲ θούλει, λέγε πρῶτον τὰ παρόντα Στ. τῆς Θεοτόκου. Ἦχ. Πλ. α. ἡ χεῖροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ ζωηφόρος Πηγὴ, κατὰ θαλάσσας πελαγίζουσα θαύματα, πρὸς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, Ὁκεανὲ νοπέ, τὰ Νειλῶα ρεῖθρα ὑπερβαίνουσα, τῇ χύσει τῆς χάριτος· Σιλωάμ ἄλλος δεύτερος, ὕδωρ πηγάζον, ὡς ἐκ πέτρας παραδόξου, Ἰορδάνου τε, δεξαμένη ἐνέργειαν· Μάννα σωτηριῶδες τε, ἐναργῶς τὸ γινόμενον, πρὸς τοὺς ζητούντας τὴν χρεῖαν, πλούσιον ὄντως καὶ ἀφθονον. Χριστοῦ Μητέρα Κόρη, ἡ προχέουσα τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Ἦγίσε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψίστος.

Ἦμνοις ἐν ἐξαισίαις Πιστοῖ, τὴν ἐπουράνιον νεφέλην ὑμνήσωμεν, σταγόνα τὴν οὐράνιαν, τὸν Ζωοδότην Χριστόν, ἐπὶ γῆς ἀρρευστῶς ὑετίζουσαν· τὸ ζῶν, τὸ ἀλλόμενον, καὶ πηγάζον ἀθάνατον, ὕδωρ τὸ θεῖον· τὴν ἀμβροσίαν τοῦ νέκταρος, τοῦ μηδέποτε, μετὰ πόσιν ἐκκρέοντος· δίψαν δὲ τὴν συντήκουσαν, ψυχὰς ἀπελαύνοντος· οὐ περ πόντες ἐμφρόνως, ρεύματα θεῖα προβάλλονται κοιλίας ἐκ νόου ἐπομβρίζοντα τοῖς πᾶσι, χάριν τὴν ἀφθονον.

Στιχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὄρμηματα.

Χαίροις ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ, ἡ ἀεννάως ἀναβλύζουσα χάριτας, ἡ δρύσις τῶν ἰαμάτων, ἡ πᾶσα νόσων ἰσχύν, ἀσθενῆ καὶ φαύλην ἀπελέγχουσα· τυφλῶν ἡ ἀνάβλεψις, καὶ λεπρῶν θεῖα κάθαρσις. ἡ πηγάζουσα, νοσημάτων πᾶν φάρμακον, ἅπασιν τοῖς προστρέχουσι, πιστῶς τῷ τεμένει σου· μέγα κοινὸν ἰατρεῖον, ἀμισθον ὄντως καὶ ἔτοιμον· Χριστοῦ Μητέρα λόγου, τοῦ πηγάζοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος Πλ. α.

Σαλπίσσωμεν φιλέορτοι ἐν ἕμνοις, σκιρτήσωμεν ἐν ὕδασι, καὶ χορευέσωμεν εὐφραίνόμενοι, τοῖς ἀεννάως πλημμυροῦσι τῆς Ζωηφόρου Πηγῆς. Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ Πηγῆς τὴν χάριν προχεῖτωσαν ἀφθόνως· Βασιλεῖς γὰρ ἔσωσε· τοὺς ἐν κλίτῃ συσχεθέντας δὲ, τῇ προσψαύσει ἐξανέστησε. Ποιμένες τε καὶ σύμπαντες, τὴν ὀμβροφόρον νεφέλην, τὸ σωτήριον ὕδωρ, συνελθόντες ἀρυσώμεθα· οἱ ἐν νόσοις ἀπαλλαγῆν· οἱ ἐν κινδύνοις τὴν ῥῶσιν· τὴν ἀναψυχὴν οἱ ἐν δίψει· τὰ ὀρμητὰ τε οἱ τυφλοὶ· οἱ κωφεύοντες τὴν εὐνοκίαν, τὴν ἰατρείαν οἱ καχεκτοῦντες· οἱ ἐν θανάτοις τὴν ζωηφόρον· οἱ πάντες τὴν πανταχοῦ πιστοῖς προρρέουσαν

ὑδατα σωτηρίας, ἀνάκροτήσαντες, οὕτω κράζωμεν. Ἀείζωα προχέουσα νάματα, ἐκ Πηγῆς ἀγνῆ, μὴ διαλίπης Παρθένη, πρεσβεύουσα πάντοτε ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περυσυζώμεθα· εἰπόμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω δοῦσώμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν ταῖς μνήμασι, ζῶν χαρισάμενος.

Τὸ Χριστὸς Ἀνέστη γ.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος Α. Ἀπολυτίκιον.

Δεῦτε πάντες οἱ ἐν νόσοις δεινῶς ὀχλούμενοι, πίστει τῆς Παρθένου τῇ θεῖα κρήνῃ προστρέξωμεν, παρέχει γὰρ πᾶσι δαφιλῶς, ναμάτων ζωηρῶν δωρεῶν καὶ πλουσίως διανέμει τοῖς πιστοῖς αἰετὰ ἰάματα. Δόξα τῇ Ζωοδόχῳ σου Πηγῇ, δόξα σοι ὦ Παρθένη ἀγνή, δόξα τῇ ἐλπίδι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν ἁγίων καὶ εἶτα ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα Ἦχος Α.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Θεόγραφον ἀγνή, σὲ γινώσκωμεν, πλάκα, καὶ θρόνον ἀληθῶς τοῦ τῶν ὄλων Δεσπότη, καὶ ράβδον καὶ στάμνον σε καὶ πηγὴν ἀγίασματος πόκον ἔνδρῳσον, τὴν κεκλεισμένην σε πύλην, ὄρος ἁγίων ἐξ οὗ ἐτμήθη ὁ λίθος, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν τὸ αὐτό.

Οἱ ἀναβαθμοί. Προκείμενον. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου. Εὐαγγέλιον τῆς Θεοτόκου.

Στίχος Ἀκουσον θύγατερ.

Δόξα. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ νῦν τὸ αὐτό.

Στίχος. Ἠγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψίστος. Ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Ἦχος β.

Τίς σὲ κατ' ἀξίαν ἐπαινέσει καὶ μακαρίσει Κόρη θεόνυμφε, ὑπὲρ τῆς διὰ σοῦ γεγονυίας τῷ κόσμῳ ἀπολυτρώσεως; Εὐχαριστοῦντες σὺν κραυγάζομέν σοι λέγοντες. Χαῖρε ἡ κυήσασα καὶ τὰ διεστῶτα συνάψασα. Χαῖρε ἡ φωτίσασα τὸ γένος ἡμῶν τῇ φωτοφόρῳ Ἀναστάσει τοῦ υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν· σὲ γὰρ Χριστιανῶν τὸ γένος ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς β. καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς δ. Ἦχος Α. Ἦχος γ. Ὁ Εἰρημῶν.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζῶν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεδίδαξεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

ΤΡΟΠΑΡΙΑ

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ Χαίρετε, φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσώμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραίνεσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμον, ὁρατὸς τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνην αἰώνιον.

Τῆς Θεοτόκου ὁ αὐτῆς.

Νῦν πηγάσαις μοι Παρθένη, Θεοτόκε Πηγῇ, χάριν διδοῦσα λόγου, ὡς ἀνυμνήσω σου πηγῇν, τὴν βλυστάνουσαν ζῶν, καὶ χάριν πιστοῖς· σὺ γὰρ ἐνυπόστατον λόγον ἐπήγασας.

Τατρεῖον ὑπὲρ φύσιν, ὁ ναὸς σου σεμνή, δείκνυται πᾶσι Κόρη· ἐκ γὰρ θανάτου προφανούς, τοὺς προστρέχοντας πιστοὺς, σαφῶς συνιστᾷ, καὶ πᾶσι τὴν ἀφθονον, ἀναβλύζει γλυκύτητα.

Καταρρέεις οὐρανόθεν, ἀκενώτως ἡμῖν, χάριτας ὄντως μόνη· τὸν γὰρ τυφλώττοντα ποιεῖς, ἀναβλέπειν πρὸς τὸ φῶς, βορβόρον καινῷ, φωνήσασα ἄνωθεν, ὑπὲρ ἐννοίαν τῷ Λέοντι.

Ἡ κοινὴ φιλοτιμία, τοῦ βροτείου σεμνή, χαῖρε Μαρία, χαῖρε. ὁ γὰρ τῶν ὄλων Ποιητῆς, ἐπὶ σοὶ ὡς περ σταγῶν, κατέβη σαφῶς Πηγῇν σε ἀθάνατον, ἀναδείξας Θεόνυμφε.

Ἔτερος τῆς Θεοτόκου Ἦχος δ. Ἀνοῖξω τὸ στόμα μου.

Ἀγία Θεόνυμφε, ἡ τῶν Ἀγίων τὸν ἅγιον, ἀρρήτως κυήσασα, ἡμᾶς ἀγίασον, τοὺς προστρέχοντας τῷ θείῳ σου τεμένει, καὶ τοῦ ἀγίασματος τοῦ σου μετάδος ἡμῖν.

Βοῶμεν γηθόμενοι, σοὶ Παναγία θεόνυμφε, φθὴν χαριστήριον, νῦν ἀναμέλλοντες, τὸ ἀγίασμα, ὁ θρόνος τοῦ Ὑψίστου, ἡ δόξα τῶν δούλων σου, χαῖρε Πανάχραντε.

Γνωσθήτω μοι σήμερον, τοῦ Σιλῶαμ ἐναργέστερον, τὸ ὕδωρ τὸ ἅγιον, τὸ προσχεόμενον ἐκ τοῦ οἴκου σου, Παρθένη τοῦ ἁγίου, τὰς νόσους ἰώμενον τῶν προστρέχόντων σοι.

Ἀγίασον Δέσποινα, τὴν μολυνθεῖσαν καρδίαν μου, ἢ τὸν ὑπεράγιον λόγον κηύσασα, καὶ ὑπάρχουσα πᾶσων ἀγιωτέρα, τῶν δυνάμεων μόνη πανύμνητε.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα. "Ὅτι σὸν τὸ κράτος.

ᾠδὴ Γ. Ὁ Εἰρμός.

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὑμυρῆσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Τροπάρια.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φῶς, οὐρανός τε καὶ γῆ, καὶ τὰ κατὰ χθόνια, ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα Κτίσις, τὴν ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἐστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθές· αὐτὸς με συνδόξασον Σωτὴρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός

Φωτεινόν σε ἅγιον ναόν, τοῦ Δεσπότη τῶν ὄλων Κόρη ἐπίσταμαι καὶ ἀφθαρσίας πηγὴν, τὸ ὕδωρ προρρέουσιν Χριστόν, ἐξ οὗ ποτιζόμεθα.

Ὅσιν χάριν Δέσποινα Πηγὴ, Αὐτοκράτορι δίδως οὐρῶν τὴν πρόοδον, ἐπεχομένην δεινῶς, τοῦ λίθου ὑπόστασιν φρικτὴν τῷ ὕδατι λύσασαν.

Ρέει χάρις ἀφθονος ἐκ σοῦ, Θεοτόκε Παρθένε χύδην πηγάζουσα. χλωοὶ σκιρτῶσιν ἐν σοὶ, λεπτῶν καθαρίζεται πληθὺς, καὶ δαίμονες πνίγονται.

Ὅλοις νέμεις ἴσιν πιστοῖς, βασιλεῦσι, δημόταις καὶ πέννησιν, ἀρχουσι, πτωχοῖς, πλουσίοις κοινῶς, τὸ ὕδωρ προχέουσα Πηγὴ, ἀποϊκίλιον φάρμακον.

Ἄλλοι τῆς Θεοτόκου. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Διψῶντες σὴς χάριτος Παρθένε, ἐφ' ὕδωρ προσήλθομεν τὰ σόν, ἀργύριον οὐκ ἔχοντες, πίστιν δὲ μάλλον φέροντες, πιστῶς μεταλαμβάνοντας, διψῆς παθῶν ἐλευθέρωσον.

Ἐλάφου τὸν πόθον μιμουμένη, ἀγνὴ εὐσεβοῦντων ἢ πληθὺς, τῇ σῇ πηγῇ προσέδραμε, μεταλαβεῖν καὶ χρῆσασθαι, ναμάτων τῶν ἀγίων σου, παντοίων νόσων εἰς κάθαρσιν.

Ζωὴν ἢ τεκοῦσα Θεοτόκε ἀγίασον πάντας, τοὺς τῷ σῷ ναῷ πι-

στῶς προστρέχοντας, τὴν τῶν πταισμάτων ἄφεσιν καὶ τῶν ψυχῶν τὴν ἴασιν, ἡμῖν διδοῦσα τοῖς δούλοις σου.

Σπλαχνίσθητι μόνη Θεομήτορ, ἐλέησον οἰκτιρεὲς ἡμᾶς, ἐν σὺν κινδυνεύοντας, παθῶν ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ ὡς φιλόπαις πρόφρασον, ρύσασα πάντας ἰσχυρί σου.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα. "Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον τοῦ Πάσχα. Ἦχος. Πλ. δ.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες θάνατε, ἀλλά τοῦ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν καὶ ἀνέστης ὡς νικητὴς Χριστὲ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φλεγγάμενος, Χαίρετε, καὶ τὰς σῆς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων Ἀνάστασιν.

Κάθεσμα τῆς Θεοτόκου. Ἦχος Πλ. δ. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν ἀνάσσειν κρήνην καὶ ζωηρὰν, τὴν πηγάζουσαν ρεῖθρα θείαν Πηγὴν, συμφώνως αἰνέσωμεν, οἱ τὴν χάριν αἰτούμενοι καθ' ἑκάστην βρῦει, καὶ γὰρ τὰ ἰάματα, ὡς ποταμῶν τὰ ρεῖματα δεικνῶσα ἐλάχιστα. Ὅθεν κατὰ χρέος, προσιόντες ἐν πόθῳ, πιστῶς ἀρρυσώμεθα, ἐκ Πηγῆς ἀνάξάντλητον, ῥῶσιν ὄντως ἀθάνατον δροσιζούσαν σαφῶς τῶν εὐσεβῶν, τὰς καρδίας, καὶ χεῖλεσιν ἐκδοῖσωμεν. Σὺ εἶ τῶν πιστῶν τὸ παραμύθιον.

ᾠδὴ Δ. Ὁ Εἰρμός.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ Θεηγόρος Ἀβδακούμ, στήτω μετ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω φασεφόρον Ἄγγελον, διαπρυσιῶς λέγοντα. Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς Παντοδύναμος.

Τροπάρια.

Ἄρσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφνε Χριστός, ὡς βροτὸς δέ, ἀμνὸς προσηγόρευται ἄμωμος δέ, ὡς ἀγευστός κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθῆς τέλειος λέλεκται.

Ὅς ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος Χριστὸς ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτῆριον καὶ αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἐλαμψεν ἥλιος.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἦλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκδασιν, ὄρωντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς Παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου ὁ αὐτός.

Ἐπὲρ τὴν ψάμμον ἀληθῶς καὶ τὰς σταγόνας ὑετῶν, πέφνε Παρ-

θένε τὰ πλήθη, τῆς πηγῆς τῶν ἔργων σου, ἀκαταπαύστως ρέοντα, ἀπασαν ἐπὶ χθόνα πλουσίως, πάντα νοσοῦντα δεινῶς, τάχος ἰώμενα.

Κατασχεθέντα γυναικός, ὑπὸ καρκίνου τὸν μαζόν, ὕδωρ ἐπιχει-
ται Παρθένε, τῆς Πηγῆς σου Δέσποινα καὶ παραυτικά πέπαυται,
πάθη θανατηφόρα τῷ ρείθρω, καὶ ὁ καρκίνος ὀρθά, βαίνειν ἐγνώρισε.

Ἀκατανόητον ἐν σοὶ, καὶ ὑπὲρ φύσιν τὸ πραχθέν, ἔνεστι σαφῶς
Θεοτόκε, τὸ γὰρ ὕδωρ γίνεται, τὸ τῆς Πηγῆς σου ἴαμα, νόσων θα-
νατηφόρων ἐναντίον, ὅπερ ἡ φύσις, σαφῶς οἶδεν οὐδέποτε.

Ἀεὶ θανατοῖ με ὁ ἐχθρός, ταῖς ἐννυμνίαις προσβολαῖς, Δέσποινα
Πηγὴ Θεοτόκε, μὴ παρίδης πρόφθασον, ἡ ταχινὴ δοῦθαι· τούτου
δὲ τῶν παγίδων με λύτρου, ἵνα ὑμῶ σε δεῖ τὴν πολυῦμνητον.

Ἔτερος τῆς Θεοτόκου. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἡ Ἁγία τῶν Ἁγίων, ἡ πηγὴ ἡ ζωήρρυτος, ἄλλη κολυμβήθρα,
νῦν τῆς Σιλωάμ ἐκαινούργησε· τιμιώτεραν καὶ θείαν καὶ ἀένναον,
τὰς ἰάσεις πηγάζεις, τοῖς ἐν πίστει προστρέχουσι πάντοτε.

Θεοτόκον σε κυρίως, καὶ Παρθένον κηρύττομεν, πάσης βλάβης
ρῦσαι, καὶ τῶν πειρασμῶν ἀπολύτρωσον, τὰς ψυχικὰς ἡμῶν νό-
σους ἀποσμήχουσα, ραντισμῶ καὶ μεθέξει τοῦ θεοῦ σου νάματος.

Ἴνα σε μεγαλοφώνως ἀνυμνῶμεν πανῦμνητε, τὸ ἡγιασμένον
Ἄχραντε τοῦ λόγου παλάτιον, τὸν σὸν ναὸν Παναγία καθαγιάσον
εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν ἰατροίαν καὶ καύχημα.

Ἀπειρόγαμε Μαρία, τὸ γλυκύτατον ὄνομα, καὶ ὑπερ χρυσίον, λί-
θων τε πολὺ τιμιώτερον, ὁ πολυτίμητος πλοῦτος, τὸ ὑπέρτιμον
χρῆμα, σῶσόν με τὸν ἐπὶ σοὶ καταφεύγοντα.

Καταδασία. Ἐπὶ τῆς Θείας. Ὅτι ἀγαθός. Ὁδὴ ε. Ὁ εἰρμός.

Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου θαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοί-
σομεν τῷ Δεσπότῃ, καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶ-
σι ζῶν ἀνατέλλοντα.

Τροπάρια.

Τὴν ἄμετρον σου εὐπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς, συνε-
χόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο, Χριστέ, ἀγαλλομένω
ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήμα-
τος, ὡς νυμφίω καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλερίτοις τάξεσι, Πά-
σχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου ὁ αὐτός.

Λαλούμενα Κόρη Παρθένε, τὰ τῆς Πηγῆς σου τῷ ὄντι τεράσια,
καταπλήττει τῶν βροτῶν διάνοιαν· ὑπὲρ γὰρ φύσιν πέφυκεν, πάν-
τας πιστοὺς ἀγαθίζοντα.

Ἰστοῖρησε πόκος τὸ Μάννα, καὶ Σιλωάμ καὶ ἡ πέτρα πηγάζουσα,
Σολομῶντος ἡ στοὰ τὴν χάριν σου, τὰ Ἰορδάνεια νάματα, καὶ ἡ
Πηγὴ Σαμαρείτιδος.

Σταγόνες σου Κόρη Παρθένε, αἱ τῆς Πηγῆς καὶ νεκρὸν ἀνεζώω-
σαν· ὑπὲρ λόγον τὸ πραχθέν καὶ ἔννοιαν· τὰ σὰ γὰρ πάντα Πάνα-
γνε, λόγον νικᾷ τὸν ἀνθρώπινον.

Τὰ πάθη μου Κόρη ἰάσαις, τῆς αἰμορροΐας πηγὴν ἡ ξηράνασα,
καὶ τὸ ρῆγος, τῆς φλογός τὴν ἀναψιν, καὶ ἐκτικὴν διάθεσιν, οὕρων
δεσμὰ καὶ γαστρορροίαν.

Ἔτερος τῆς Θεοτόκου. Ἐξέστη τὰ σύμματα.

Κυρίως δοξάζομεν, σὲ Θεοτόκε Δέσποινα, καὶ μετὰ τὸν τόκον σου
Παρθένον ὁμολογοῦμεν, καὶ τὸν τεχθέντα ἐκ σοῦ τέλειον ἐν φύσε-
σι διτταῖς, ἓνα τὸν Θεάνθρωπον, προσκυνοῦντες λατρεύομεν.

Λουσθῆναι τοὺς σπεύδοντας, χεῖρας ὁμοῦ καὶ ὄμματα καὶ μετα-
λαβεῖν ἐκ τῶν ναμάτων τῆς σῆς ἁγίας Πηγῆς Θεόνυμφε, κάθαρτον
τὸν ρυπόν τῆς ψυχῆς, παθῶν τε τοῦ σώματος ἐλευθέρωσον Δέ-
σποινα.

Μεγάλων ἰάσεων, πηγὴν ἁγίαν ἔδειξας τοῖς πάλαι πιστῶς προσε-
χόμενοις, τούτῳ τῷ ὕδατι, δι' ὃ αἰτοῦμέν σε θαυμάσιωσον νῦν καὶ
ἐφ' ἡμᾶς, Κόρη, τὰ ἔλεν σου, ἐπὶ σὲ γὰρ ἐλπίζομεν.

Ρεῖθροις κατανύξεως, τοὺς ρύπους τῆς καρδίας μου Ἄχραντε-
πόπλυνον Παρθένε, καὶ μετανοίας τρόποις μοι δώρησαι, σαῖς πρὸς
τὸν οἰκτίρημον Θεόν, ἱεραῖς δεήσεσιν, ὧν ἀρρήτως ἐκύνσας.

Καταδασία. Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου θαθέος.
Ὅτι ἡγίασται. Ὁδὴ Στ. Εἰρμός.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλοὺς
αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ
κίτους Ἰωάνς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τροπάρια.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέσθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς
κλείς τῆς Παρθένου μὴ λυμνήμενος ἐν τῷ τόκῳ σου, καὶ ἀνέφξας
ἡμῖν Παραδείσου τὰς πύλας.

Σῶτερ μου, τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς Θεός, σεαυτὸν ἔκου-
σῶς, προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενῆ τὸν Ἀδάμ,
ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου ὁ αὐτός.

Οἱ λόγοι τοῦ λόγου ὡς ὄντως Πηγὴν, ἀνυμνοῦσί σε Ἀγνή· τῆς
σοφίας θυθὸν γάρ, ὡς ὑπὲρ λόγον γεννᾷς, τὸν κρεμάσαντα, ἐν αἰ-
θέρῃ τὰς ροάς, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὕδωρ.

Ἐπὶ λῆθες τὴν τῶν κλιμάκων φορὰν, ἀπειλοῦσαν συντριβὴν τοὺς
ἐκεῖσε ζωγράφους, ὧ Παναγία Πηγὴ, διασώσασα καὶ λαὸν ὑπὸ
σεισμοῦ, πεπτωκότος τοῦ δόμου.

Τὰς μήτρας ἀγόνους στεριώσει τὸ πρὶν, διαλύεις ἐμφανῶς, τῆς
Πηγῆς σου τῷ ρεῖθρῳ. καὶ γὰρ ὡς τέξασα σύ, Παρθενεύουσα, τὸν
Δεσπότην τοῦ παντός, καὶ τοὺς τόκους βραβεύεις.

Οὐ λόγος, οὐ νοῦς, οὐδὲ γλῶττα τῶν σῶν, ἐξεσχύουσιν Ἀγνή,
τοκετὸν εὐφημῆσαι· ἀλλ' ἀσθενοῦσιν ἐν σοὶ, καὶ ἐλέγχεται, φιλοσό-
φων τὸ σεμνόν, καὶ ρητόρων κομψότης.

Ἄλλος τῆς Θεοτόκου. Ἐδόθησε προτυπὸν.

Ναμάτων σου ζωηρῶν, Ἀγνή, καταξίωσον ἐμπλησθῆναι
τοὺς πιστῶς προσιόντας σοὶ δούλους σου, καὶ τῇ μεταλήψει τῶν
παθῶν, ἀνωτέρους ἀνάδειξον.

Ἐνάκουστον τοῖς ἀπίστοις, τὸ θαῦμα λογίζεται, ὅτι ὕδωρ πα-
ραδόξως πηγάζει ἰάματα, ἐν ᾧ Παναγία ὑψωθῆτω, τὸ κέρας τῶν
δούλων σου.

Ἀπάντων σὲ ἐξελέξατο Κύριος, Ἀχραντε Παναγία, ἐαυτῷ κα-
θαρώτατον σκῆνωμα καὶ ἐκ σοῦ τεχθῆναι, εἰς βροτῶν σωτηρίαν νύ-
δοκῃσεν.

Οἰκτίρμονα καὶ φιλόανθρωπον λόγον κηύσασα, καὶ ἐλέους
θελητὴν, Θεοτόκε ἐλέησον, τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐπὶ σὲ τὰς ἐλπίδας
ἀνέθηκα.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Σὺ γὰρ ὁ Βασιλεὺς.

Κοντάκιον Ἦχος Πλ. δ. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ἐξ ἀκνώτου σου Πηγῆς Θεοχαρίωτε, ἐπιβραβεύεις μοι πηγάζ-
ουσα τὰνάματα, Ἀετναίως τῆς σῆς χάριτος ὑπὲρ λόγον. Τὸν γὰρ

λόγον, ὡς τεκοῦσαν ὑπὲρ ἔννοιαν, Ἰκετεύω σε δροσίζειν με χάριτι.
Ἴνα κράζω σοὶ χαῖρε ὕδωρ σωτήριον.

Ὁ Οἶκος.

Ἀχραντε Θεοτόκε, ἡ τεκοῦσα ἀρρήτως, Πατὴρ τὸν προαιώνιον
λόγον, πλάτυνόν μου τὸ στόμα σεμνή, συνεισφέρουσά με πρὸς τὸν
σὸν ἔπαινον, ὡς ἂν ἀνευφημῶ σε κραυγάζων τῇ Πηγῇ σου
ταῦτα.

Χαῖρε Πηγὴ, χαρμονῆς ἀλλήκτου· χαῖρε ροὴ καλλονῆς ἀρρήτου.

Χαῖρε, νοσημάτων παντοίων κατάλυσις· χαῖρε, παθημάτων
ποικίλων κατάκλυσις.

Χαῖρε, ρεῖθρον διειδέστατον, ἀγιάζον τοὺς πιστοὺς· χαῖρε ὕδωρ
χαριέστατον, τοῖς νοσοῦσι πολλαπλῶς,

Χαῖρε, νάμα σοφίας, ἀγνωσίαν ἐξαίρον· χαῖρε κρᾶμα καρδίας,
ἀμβροσίαν προορέον.

Χαῖρε, κρατὴρ τοῦ μάννα ζωήρουτε· χαῖρε λουτήρ καὶ νέκταρ
θεοόρευστε.

Χαῖρε, πορθμὸν ἀσθενείας δεικνύσα· χαῖρε φλογμὸν ἀρρωστίας
σθενύουσα.

Χαῖρε ὕδωρ σωτήριον.

Συναξάριον. τοῦ μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου, εορτάζομεν τὰ ἐγκαινία τοῦ
ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν καὶ Θεομήτορος τῆς Ζωη-
φόρου Πηγῆς· ἐτι δὲ καὶ μνεῖαν ποιούμεθα τῶν ἐν τούτῳ τελε-
σθέντων ὑπερφυῶν θαυμάτων παρὰ τῆς Θεομήτορος.

Στίχοι. Μάννα Σελῶμ, καὶ Στοῶν Σολομῶντος. Πηγὴν

Κόρη σὴν, ἐμφανῶς πᾶς τις βλέπει.

Ὁ μὲν ναὸς οὗτος, τὸ καταρχὰς συνέστη παρὰ τοῦ βασιλέως
Λέοντος τοῦ μεγάλου, ὃς καὶ Μακέλλης ὠνόμαστο. Χριστὸς γὰρ
ὦν ὁ ἀνὴρ καὶ ἐπιεικέστατος, διὰ γνώμης συμπάθειαν, πρὶν ἢ τὸν
βασίλειον ἀναβῆναι θρόνον, εἰς ἰδιώτας ἐτι ταπτόμενος, ἐκεῖσε πη-
περ, ὦν ἀνδρα τινά, πηρόν, τὰς ὄψεις εὐρῶν παραπαίοντα, ἐχει-
πέρι. Καὶ δὴ πλησίον τοῦ τόπου γενομένων, δίψῃ ἀπείρῳ συ-
νέχετο ὁ πηρός, καὶ ἰκέτης τῷ Λέοντι γίνεται, ὕδατι ἀναψῆσαι
αὐτόν. Καὶ ὃς, τὸ ἐκεῖσε συννηρεφὲς εἰσιῶν, ἀνεζήτη· ἦν γὰρ τό-
τε ὁ τόπος οὗτος δένδροις παντοίοις κατάφυτος, καὶ εὐθαλεῖ τῇ
πόᾳ κομῶν. Ἐπεὶ οὖν τὸ ὕδωρ ἐκεῖ οὐχ εὕρισκε, σκυθρωπάζων ἀ-

νέστρεφε· καὶ ὑποστρέφων, φωνῆς ἄνωθεν ἐν μεθέξει γίνεται. «Οὐ
 χρεῶν σε—λεγοῦσης—Λέον ἀγωνιᾶν· τὸ γὰρ ὕδωρ ἐγγύς». Ὑ-
 ποστραφεῖς οὖν, πάλιν ἐζήτει. καὶ πολλὰ αὐθις καμῶν, πάλιν τῆς
 ἰσῆς φωνῆς ἐν μεθέξει γίνεται· ἦνοι γὰρ· «Λέον Βασιλεῦ, εἰσιὼν τὸ
 ἐνδότερον συνηρεφές τοῦτο, καὶ τοῦ θολεροῦ ὕδατος μετὰ χεῖρας
 λαβῶν, θεράπευσον τῷ πηρῷ τὴν δύσαν· καὶ τὰς πεπληρωμένας ἐπι-
 χρίσας ὄψεις ἐκείνου γνώσῃ αὐτίκα ἥτις εἰμί, ἐκ πολλοῦ τόνδε
 κατοικοῦσα τὸν χῶρον». Πράσσει οὖν ὡς ἡ φωνὴ διεσάφησε, καὶ
 παραυτίκα δλέπων ἦν ὁ πηρός. Κατὰ δὲ τὴν τῆς Θεομήτορος πρόρ-
 ρησιν, τοῦ Λέοντος βασιλεύσαντος, ὁ ἐπὶ τῆς Πηγῆς ναὸς ἀνεγεί-
 ρεται φιλοτιμῶ χειρὶ, ὁποῖος ὁράται τὴν σήμερον.

Θαύματων δὲ πλείστων ἐν τούτῳ ἐπιρρεόντων, ἐπὶ μετὰ χρόνον
 καὶ Ἰουσιανός, ὁ Ρωμαίων μέγιστος Ἀυτοκράτωρ, τῇ δυσουρίᾳ
 πιεζόμενος ἐντεῦθεν ἔσχε ἰατροίαν, ἀντιφιλοτιμούμενος τῇ τοῦ
 Λόγου Μητροί, τὸν μέγιστον ἀνεγείρει νεῶν· ὃν ὑπὸ σεισμῶν διαφό-
 ρων διαρραγέντα, ἐς ὕστερον Βασιλεῖος ὁ Μακεδῶν περιεποιήσα-
 το, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λέων ὁ σοφός, ἐφ' ὧν καὶ πλείστα ἡ Πηγὴ
 ἐνήργησε θαύματα· ἀποστήματα γάρ, καὶ δυσουρίας, καὶ ἐκτικὰ,
 καὶ ἄλλα μυρία τεθεράπευκε καρκίνων λάθῃ· καὶ αἰμορροίας· δια-
 φόρους Βασιλίδων καὶ ἄλλων γυναικῶν, καὶ πυρετῶν διαφόρων ἐσ-
 μόν, τριταϊκῶν τε καὶ ἄλλων ἐμπύων. Καὶ στερῶσεις διέλυσε· δώ-
 ρημα γὰρ τῆς Πηγῆς ταύτης ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρο-
 γέννητος τῇ Βασιλίδι ζωῆ γεννηθεῖς. Ἀνήγειρε δὲ καὶ νεκρὸν ἡ-
 Πηγῆ. ἦν δὲ ἐκεῖνος ἐκ Θεσσαλίας· κατερχόμενος γὰρ πρὸς αὐτὴν
 τελευτᾷ καθ' ὁδόν· θνήσκων δὲ, καὶ πνέων τὰ λοιίσθια, ἐπισκῆπτει
 τοῖς ναύταις, ἐκεῖ σέπῃ πρὸς τὸν ναὸν τῆς Πηγῆς ἀγαγόντας,
 καὶ κάδους τρεῖς αὐτῷ τοῦ ἐκεῖθεν πηγάζοντος ὕδατος ἐπιχεόντας,
 θάψαι. Γίνεται τοῦτο· καὶ ὁ νεκρὸς, τοῦ ὕδατος ἐπιχυθέντος, δια-
 νίσταται.

Μετὰ δὲ χρόνους, τὸν μέγαν ναὸν πεσεῖν μέλλοντα, φανεῖσα
 ἡ Θεοτόκος, ὑπανεῖχεν, ἕως οὗ τὸ περιβρέϋσαν πλῆθος ἐκφορη-
 θεῖη. Δαίμονας διαφόρους, τὸ ὕδωρ τοῦτο ποθέν, ἀπύλασε· καὶ ἐν
 φυλακῇ δεσμίους ἀπέλυσε. Τῷ Βασιλεῖ Λέοντι τῷ σοφῷ, λιθίαισι
 ἐξιάται. καὶ τῇ γυναικὶ Θεοφανεῖ λαβρότατον πυρετὸν σθέννυται·
 τὸν δὲ ἀδελφόν, Στέφανον τὸν Πατριάρχην, τῆς ἐκτικῆς διαθέσεως
 ἀπολύει· καὶ Ἰωάννην, τῷ Ἱεροσολύμων Πατριάρχῃ, τὴν ἀκοὴν ἐκ-
 τραπέισαν, ἰάται. Θεραπεύει πυρετὸν σφοδρότατον καὶ τοῦ Πατρι-
 κίου Ταραζίου, καὶ τῆς αὐτοῦ μητροῦς Μαγιστρίσσης. καὶ τὸν υἱόν
 Στυλιανοῦ δυσουριῶντα ἰάται. Σχίζιναν δὲ τινα γυναικα, τῆς δυ-
 σεντερίας λυτροῦται. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ρωμανός, ὁ ἐκ Λακκάπης, καὶ λύσει
 καὶ δέσιν γαστρὸς τῷ ὕδατι θεραπεύει· ὡσαύτως καὶ ἡ αὐτοῦ γυνή.
 Ἐν Χαλδίᾳ τὸν μοναχὸν Πέπεριν, καὶ τὸν αὐτοῦ μαθητὴν, θερα-
 पेύει ἡ Θεομήτωρ δι' ἐπικλήσεως· ὡσαύτως καὶ τὸν Μοναχὸν
 Μαθαῖον καὶ Μελέτιον, πρὸς τὸν Βασιλέα διαβληθέντας. Πατρι-
 κίους δὲ καὶ Πρωτοσπαθαρίους, καὶ ἄλλους μυρίους, τῆς ἀνδιηγή-

σαίτο· Λαγχάνει καὶ τῆς ἐπὶ τὸ ἰσχίον θεραπείας, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ
 θυμιάματος Στέφανος.

Καὶ ποῖα γλώσσα, ὅσα τὸ ὕδωρ τοῦτο ἐνήργησε, καὶ εἰς δεῦρο
 διενεργεῖ, διηγήσαιοτο· Ὑπὲρ σταγόνας ὑετοῦ, καὶ ἰστρων καὶ
 φύλλων πλῆθος τὰ θαύματα, ἃ δὴ καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρό-
 νοῖς κατείδομεν· φαγέδαιναν γάρ, καὶ γάγγραιναν, καὶ διατρήσεις,
 καὶ θανάσιμα φύματα ἕτερα, καὶ ἀνθρακας, καὶ λέπρα, καὶ λῶβην
 ὑπερφυῶς ἐθεράπευσε· καὶ ἄλλας ὀγκώσεις γυναικῶν καὶ ψυχῆς
 πάθῃ τὸ πλέον ἰάσατο· καὶ ὀφθαλμῶν ἐπιχύσεις τε, καὶ λευκώμα-
 τα καὶ ὑέλωπας· ἐπὶ δὲ καὶ νόσημα ὕδρωπος τῷ Βαράγγῳ Ἰωάννη·
 καὶ τῷ ἐτέρῳ Βαράγγῳ, πονηρὰ ἐθεράπευσεν ἕλκη· καὶ τῷ Ἱερο-
 μονάχῳ Μάρκῳ, ἐξανθοῦσαν τῆς ἐπιφανείας δριμύτητα· καὶ τὴν
 ἐπὶ πεντεκαίδεκα ἔτεσι δύσπνοιαν ὑπερβάλλουσαν, ἐνταυτῷ καὶ
 λιθίαισι τοῦ Μοναχοῦ Μακαρίου· καὶ ἄλλα πλείστα, ἅπερ ἀριθμῆ-
 σαι λόγῳ ἀδύνατον· ἃ δὴ καὶ ἐνήργησε καὶ ἐνεργεῖ, καὶ οὔποτε
 παύεται.

Ταῖς τῆς σῆς Μητροῦς πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ Θεασάμενοι· καὶ

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς· ἐκ γ· ἀμφοτέρα.

ᾠδὴ Ζ· Ὁ Εἰρμός.

Ὁ παῖδας ἐκ γαμίνου ὀυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει
 ὡς θνητός, καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέ-
 πειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δὲ
 ὡς θνητὸν, μετὰ δακρῶν ἐζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι, ζῶν-
 τα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς Χριστὲ μαθηταῖς εὐηγγελί-
 σαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσεν, ἄλλοις
 βιοτοῖς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἰ-
 τιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερὸν καὶ πανέορτος, αὐτὴ ἡ σωτήριος, νύξ καὶ φω-
 ταιγῆς, τῆς λαμπροφύρου ἡμέρας, τῆς ἐγέρσεως, οὔσα προάγγε-
 λος, ἐν ἧ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶσιν ἐξέλαμ-
 ψεν.

Τῆς Θεοτόκου· Ὁ αὐτός

Ἐθέρυσασθε νοσοῦντες ἰάματα· ἡ Πάνογιος βρεῖ γάρ, θείας ἐκ

Πηγῆς, τὸν γλυκασμὸν τὸν ἀληθῆ, τὸν χειμάρρου τρυφῆς ὄντως βλύζουσα· δι' ὃ καὶ πίστει κρουνούς, τοὺς ἀφθόνους ἀρυσώμεθα σύμπαντες.

Ξενίζει τοὺς ἀκούοντας Δέσποινα, τὰ ξένα σου τέρατα, πάντας τοὺς πιστοὺς, τοὺς γὰρ ἀλάλους καὶ κωφούς, ὡς εὐλάλους δεικνύει τὸ ὕδωρ σου, τοὺς πάσχοντας τε δεινῶς θεραπεύει, καὶ ἴασιν χαρίζεται.

Ἀνάγεις ἐκ καμίνου τῶν θλίψεων, δροσιζουσα νάμασι, ξένης ἐκ Πηγῆς, τοὺς προσιόντας σοὶ Σεμνή· φαγεδαίνης λυτροῦται γὰρ ἀνθρώπος, καὶ λάβης· τὸν δέ λεπρὸν θεραπεύεις καὶ ἀνθρακας κατέδεσας.

Νεάνιδες καὶ κόραι τὴν Δέσποιναν, καὶ σύμπαντες ἄνθρωποι, πίστει ἐκ ψυχῆς ἀνευφημῶμεν λαμπρῶς· διατρήσεις γὰρ ἦλον, ὑέλωσας, καὶ ἔλκη τὰ πονηρά, καὶ ὀγκώσεις καὶ παράλυτον ἴασατο.

Ἔτερος τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Πανγύρεως ἡμέραν σαγκροτήσαντας, ἀγνή τοὺς δούλους σου, καὶ τῷ ναῷ σου πιστῶς, συνιρέχοντας πάντοθεν φρούρησον ψάλλοντας· Χαῖρε Δέσποινα, δι' ἧς χαρᾶς πληρούμεθα καὶ ζῶν κληρονομοῦμεν.

Ραντισμῷ καὶ μεταλήψει τοῦ σου νάματος, πάντας ἁγίασον, τοὺς ἐπ' ἀργύροις προσευχαῖς, παννύχοις τε στάσει, Ἁγία Δέσποινα, ἀναμέλποντας. Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος καὶ Θεός, εὐλογητός εἶ.

Σῶσον πάντας Θεοτόκε, τοὺς προστρέχοντας τῇ Θεῖα σκέπῃ σου, καὶ Θεοτόκον τρανῶς, Ἁγνή καταγγέλλοντας, καὶ πόθῳ ψάλλοντας· Χαῖρε Πάναγνε, ἡ τὸν Σωτῆρα Κύριον, τοῖς πιστοῖς ἀποτεκούσα.

Παναμώμυτε Μαρία καὶ ἀσύγκριτε, τῇ ἀγιότητι ἡ τὸν Θεὸν ἐν γαστρὶ Παρθένε κυήσασα, ἀπειρογάμως Ἁγνή, αὐτῷ πρόσβευε παντοίας με κακώσεως καὶ κολάσεως ῥυσθῆναι.

Καταβάσις. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου. Εἶν τὸ κράτος.

Ὁδὴ Η. Ὁ Εἰρμός.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλεὶς καὶ κυρία, ἑορτῶν ἑορτῆ, καὶ πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἧ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύ-

νης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτὸν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἴδου γὰρ ἠκασί σοι θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἑώας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ Παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρβее, εἰς σὲ βεβαπίσμεθα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ αὐτός.

Θεῖον ἡ Πηγὴ καὶ σεβάσιμον ὕδωρ, προβρέει σου Παρθένε· ὑδροπικῶν γὰρ τὸ ρεῦμα, ἀναχαιτίζει σφοδρῶς, ἐπικλύσει τῇ Θεῖα τῆς χάριτος· δι' ὃ σε τιμῶμεν, Πηγὴ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάντες τὸ σεπτὸν καὶ ζωήρρυτον ὕδωρ, ὑμνήσωμεν προφρόνας· τῆς γὰρ δυσπνοίας τὸ ρεῦμα κατὰ χώραν ἱστά, καὶ ἐλεύθερον ποιεῖ πρὸς διέξοδον. Βαβαῖ σῶν θαυμασίων! ἀγνή Θεοκυῖτορ.

Ἰοῖτον εὐφημήσει Πανύμνητε στόμα τοῦ τόκου σου τὸ ξένον; ἀλλὰ καὶ νοὺς ὁποῖος, τῶν θαυμάτων πηγὴν περιδλέψαιτο, καὶ λόγοις κροτήσιεν; οὐκ ἐστὶ τῇ φύσει ἰσχύς τὰ σὰ θαυμάζειν.

Ὅλον ἐπὶ σοὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἠθάσεται ἀθρόον, ὁ Βασίλης καὶ Κυρία. Βασίλεα καὶ γὰρ, τὴν ἀθάνατον ζῶν σὺ ἐπήγασας, τὸ ὕδωρ, τὸ μάννα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἔτερος τῆς Θεοτόκου. Παῖδας εὐαγεῖς.

Τεκοῦσα τοῦ κόσμου τὸν Σωτῆρα, πηγὴ τοῦ ἐλέους ἐχορημάτισας· ὅθεν δυσωποῦμέν σε πίστει τοὺς προστρέχοντας, τῇ σῇ πηγῇ ἁγίασον καὶ τὰ ἔλεῖ σου θαυμάστωσον, καὶ μὴ ἀποστρέψης τεταπεινωμένους Ἁγία Θεοτόκε.

Ἵδατι τιμῷ σου Ἁγία, τοὺς σοὺς οἰκτιρμοὺς ἐξαποστείλασα, δεῖξον ἀκεσώδυνον, πᾶσι προστρέχουσι, καὶ ἰατρεῖον Δέσποινα τοῖς πίστει μέλπουσι, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φορέσας τὸν ἄνθρωπον ὁ Λόγος, προῆλθε σωματούμενος, τέλειος ἐν φύσει, δύο γνωριζόμενος, ὁ τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι συμπροσκυνούμενος, Θεὸς καὶ Ποιητὴς τῶν ἀπάντων, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ἁγίων εἰς Ἁγία τραφεῖσα, Ἁγίων τὸν Ἅγιον γεγέννηκας, Ἁγία Θεόνυμφε· ὅθεν ἐν ἁγίαις φωναῖς σὲ δεξάζομεν· χαῖρε Μητρό-

θεε, πηγὴ τῶν ἀκνωτῶν θαυμάτων, χαῖρε τῶν ἀγγέλων καὶ προφητῶν ἢ δόξα,

Καταβασία. Αὐτὴ ἡ κλητὴ. Ὅτι ἠυλόγηται.

Τὴν Θεοτόκον καὶ μητέρα

ᾠδὴ Θ. Ὁ Εἰρμός.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὸν ἐθελουσίως παθόντα καὶ ταφέντα καὶ ἐξαναστάντα τριήμερον ἐκ τάφου.

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρπου Θεότοκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὸν ἐξαναστάντα τριήμερον ἐκ τάφου Χριστὸν τὸν Ζωοδότῃν. **(Τὸ αὐτὸ)**

Χριστὸς τὸ καινὸν Πάσχα, τὸ ζωόθυτον θῦμα, ἀμνὸς Θεοῦ ὁ αἰώνων τὴν ἀμαρτιαν κόσμου.

Ὁ θείας! ὦ φίλης ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γάρ, ἐπηγγείλω ἔσοσθαι, μέλαι τετρατάτων αἰῶνος, Χριστέ. ἦν οἱ πιστοί, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες, ἀγαλλόμεθα.

Σήμερον πᾶσα κτίσις ἀγάλλεται καὶ χαίρει, ὅτι Χριστὸς ἀνέστη καὶ Ἄδης ἐσκυλεύθη.

Ὁ Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία, καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον σου μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου ὁ αὐτός.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὴν ἀγνήν Παρθένον, τὴν μόνην Θεοτόκον Πηγὴν τὴν ζωηφόρον.

Υδάτων ἀπάντων, Κόρη ὑπέρκειται ἀγνή, τῆς Πηγῆς σου τὸ ὕδωρ, ἐμφανῶς δωρούμενον, ἀπαλλαγὴν νοσημάτων δεινῶν, καὶ ταῖς ψυχαῖς, ἅπασαν τὴν ρῶσιν, ὡς ὑπὲρ φύσιν χεόμενον.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, Πηγὴν τὴν ζωηφόρον, ἐξ ἧς ἡ σωτηρία πᾶσι πιστοῖς δωρεῖται.

Λυτῆρα τῶν νόσων, τὸν νέον ἰδοῦ Σιλωάμ, τῆς Πηγῆς σου Παρθένε, καθορῶμεν ἅπαντες ὄμματα γάρ, προσλαμβάνει πηρός, ἅπαντες δέ, ρῶσιν ἀενάως, πρὸς τῇ ζωῇ ποριζόμεθα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὴν ὡσπερ νεφέλης δροσιζουσαν, καρδίας πάθει φλεγόμενας.

Ὁ ρῶσιν ζητοῦντες, προσδράμετε ἐν τῇ Πηγῇ, ἡ γὰρ Κόρη Παρθένος, ἐνοικεῖ τῷ ὕδατι. Σκίρτα πιστῶν, καὶ εὐφραίνου πληθὺς, οὕτω ὡς χρῆ, ἔξεις τῷ τεμένει, τὴν ἀμοιβὴν τῶν αἰτήσεων.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὴν ζωηφόρον Παρθένον τὴν βλάζουσαν πᾶσιν ἰάματα τοῖς ἀσθενοῦσι.

Εὐφραίνεις Παρθένε, τὸν Ἄνακτα ὑπερφύως, ἀναβλύζουσα χάριν, ἐκ Πηγῆς ἀένναον, τούτῳ διδοῦσα, κατ' ἐχθρῶν τὴν ἰσχύν, νίκας δέι, ρῶσιν καὶ εἰρήνην, καὶ αἰτημάτων ἐκπλήρωσιν.

Ἔτερον τῆς Θεοτόκου. Ἄσας γηγενής.

Ἄγγελοι τὴν ἀφθονον τῆς Δεσποίνης, ὁρῶντες ἐξεπλήττοντο πῶς ἡ Παρθένος πηγάζει Πηγὴν τὴν ζωηφόρον.

(Τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται καὶ εἰς τὰ ἀκόλουθα Τροπάρια)

Χαῖρε Κιβωτέ, σεμνὴ ἀγιάσματος, χαῖρε ἡ τράπεζα, ἄρτον τὸν οὐράνιον ἡ δεξαμένη, χαῖρε ἡ βλαστήσασα, ράβδος βλαστὸν ἀμαρτανον, χαῖρε ἡ στάμνος χρυσοῦ, πλάξ ἡ χαῖρε. Λόγον ἐνυπόστατον δεξαμένη Πατρός δακτυλόγραφον.

Ψάλλοντας ἀγνή τοὺς δούλους σου πρόσδεξαι καὶ τὰ ἑλέη σου πᾶσιν ἡμῖν πύγασον τοῖς ἀνυμνοῦσι καὶ μεγαλύνουσι, σὲ τὴν δευκακάριον καὶ παναμώμητον καὶ βοῶσι. Δέσποινα Πανύμνητε τὰς ἡμῶν ἰκεσίας ἐκπλήρωσον.

Ὁ Μητέρα Θεοῦ τῶν ἀνω δυνάμεων ἡ ὑπερέχουσα Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ, ἐξουσιῶν δυνάμεων, Ἄγγέλων Ἀρχαγγέλων τε κυριωτέρων ἀρχῶν, τὸν γὰρ τούτων Ποιτὴν γεγεννηκυῖα, ὄν δυσώπει σωθῆναι τὰς δούλους σου.

Ὡς τὸν φωτουργὸν ἀφράστως κυήσασα, Κόρη φωτόνυμφε, φωτισόν με δεῖσθαι τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς ταῖς λάμψεσι, τῆς ἀμαρτίας λύουσα σκότος τὸ δύσμορφον, φωτεινὴ γὰρ σὺ νεφέλη πέφυκας, νοπτόν τε φωτὸς ἐνδυνέτημα.

Καταβασία. Ὁ Ἄγγελος ἐβόα τῇ Κεχαριτωμένῃ, ἀγνή Παρθένε· χαῖρε, καὶ πάλιν ἐρῶ χαῖρε, ὁ σὸς υἱὸς ἀνέστη τριήμερος ἐκ τάφου.

Φωτίζου, φωτίζου, Ὅτι σὲ αἰνοῦσι

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκί ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἄδὰμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον, Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου Ὁμοιον.

Πηγὴ ὑπάρχεις ἀληθῶς, ὕδατος ζώντος Δέσποινα ἐκπλύνεις

οὖν νοσήματα, ψυχῶν σωμάτων χαλεπά, ἐν τῇ προσψαύσει μόνη σου, ὕδωρ τῆς σωτηρίας, Χριστὸν ἢ προχέουσα.

Εἰς τοὺς Αἰνούς. Ἰστώμεν στέχους η· καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ· Ἦχος πλ. β·

Ὁ Σταυρός σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ λαῷ σου καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἡ ταφὴ σου Δέσποτα, Παράδεισον ἠνοιξε τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐκ φθορᾶς λυτρωθέντες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκδοῶμεν. Σὲ ζωὴ ὑπάρχεις ἡμῶν καὶ ἀνάστασις· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ, ἐκ τάφου, καθὼς γέγραπται, συνεγείρας τὸν προπάτορα ἡμῶν· διό σε καὶ δοξάζει, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν Ἀνάστασιν.

Τῆς Θεοτόκου. Ἦχος β· Οἶκος τοῦ Εὐφρανθᾶ.

Ἦδωρ τὸ τῆς Πηγῆς, σωτήριο ὑπάρχει, πᾶσι τοῖς ἀσθενουσι προσέλθομεν οὖν πίστει, καὶ χάριν ἀρυσόμεθα.

Φρέαρ τὸ ζωηρόν, Πηγῆς τῆς ἀθανάτου, τοῖς προσιοῦσι πόθῳ, ἰάσεων παρέχει, πλημμύραν ἀνεξάντλητον.

Στιχ. Ἠγάσας τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψίστος.

Ρώνουσι τὰς ψυχὰς, τὸ ὕδωρ τῆς Παρθένου, οἱ τῶν παθῶν ἐν ρύποις, προσδράμωμεν τῇ Κόρῃ, καὶ τούτους ἀποπλύνωμεν.

Στιχ. Τοῦ Ποταμοῦ τὰ ὄρμηματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Στάμνος ἢ ἱερά, τὸ μάννα νῦν ἀφθόνως, Πηγῆς ἐξ ἀενάου, προχέει τοῖς αἰτούσι· τὴν χρεῖαν πᾶς ἀντλήσωμεν.

Ἔτερα τῆς Θεοτόκου Ἦχος α· Πανεύφημοι μάρτυρες.

Πηγὴ χαριτόβρυτος σὺ εἶ, Θεοτόκε Ἀχραντε, ἰάσεις πᾶσι παρέχουσα τοῖς προσιοῦσί σοι, καὶ ἀρνομένοις τῶν ἀγιασμάτων σου. καθαίρεις γὰρ ψυχὰς τε καὶ σώματα τῶν ἀνυμνούντων σε· δι' ὃ Ἄοιλε, Ἀμόλυντε σῶζε πάντας τοὺς ἐν σοὶ ἐλπίζοντας.

Λαβὴς θείου ἀνθρακος σεμνή, καὶ πόκος ὁ ἔνδρσος, δὴν Γεδεὼν ἐθεάσατο, Κυρία Παναγνε, σὺ ὑπάρχεις μόνη, καὶ πηγὴ ἀκένωτος, τῶν θείων χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος· διὸ αἰτούμεν σε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Παρθένε Πανάμωμε σεμνή, σὺ ὑπάρχεις. Ἅγιος ναὸς τοῦ Λόγου

ὁ ἔμφυχος καὶ παναμώματος καὶ γὰρ ἀγιάζει, καὶ φωτίζει Δέσποινα καὶ νέμεις ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἴασις, τῶν ἐν τῷ οἴκῳ σου προστρέχόντων καὶ αἰτούντων σὲ θερμῇ πίστει τῶν παθῶν τὴν λύτρωσιν.

Ἡ κλιμαξ ἦν εἶδεν Ἰακώβ, σὺ ὑπάρχεις Ἀχραντε, δι' ἧς Θεὸς καταβέβηκε, σὺ πρὸς οὐράνια, τοὺς πιστοὺς ἐντεῦθεν γέφυρα μέταγουσα, ἀκένωτος πηγὴ θείας χάριτος, πᾶσι πηγάζουσα, τοῖς ἀντλοῦσι τοῦ σοῦ νάματος, τὰς ἰάσεις εἰς πάντας ἰσχύουσα.

Καὶ τὰ Στιχηρά. τοῦ Πάσχα, Ἦχος πλ. α·

Στιχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται. Πάσχα καινόν, ἅγιον· Πάσχα μυστικόν. Πάσχα πανσεδάσμιον. Πάσχα Χριστὸς ὁ λυτρωτὴς. Πάσχα ἁμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν. Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστοὺς.

Στιχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ Θέας Γυναῖκες εὐαγγελίστριαί, καὶ τῇ Σιών εἰπατε. Δέχου παρ' ἡμῶν χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ. τέρπου χόρενε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασάλεα Χριστὸν, θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στιχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοί.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὄρθρου θαθέος, ἐπιστάσαι πρὸς τὸ μνῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὔρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε. Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθεῖσαι κυρύξατε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στιχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν.

Πάσχα τὸ τερπνόν. Πάσχα Κυρίου, Πάσχα Πάσχα πανσεδάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυσόμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύπης· καὶ γὰρ ἐκ Τάφου σήμερον, ὡσπερ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμψας Χριστός, τὰ Γύναια χαρᾷς ἐπλησε λέγων· Κηρύξατε ἀποστόλοις.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν καὶ ἀένναον κρήνην, θαυμάτων παραδόξων, τὴν Θεοτόκον Μαρῖαν ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· Χαῖρε τῶν προφητικῶν προρρησιῶν ἢ ἐκπλήρωσις, τῶν ἀποστολικῶν κηρυγμάτων ἢ βεβαίωσις, Ἀρχιερέων ἢ δόξα, Ἱερέων ἢ καλλονή, Μαρτύρων τὸ ἀγαλλίαμα καὶ Ὅσιων τὸ ἐγκαλλώπισμα· ἀσθενούντων ἢ

ρῶσις, ὀρφανῶν προστασία καὶ πενήτων πλοῦτος ἀκένωτος, καὶ πάντων πιστῶν τὸ ρεῖθρον τῆς ζωῆς, τὸ ἀθάνατον, τὸ πᾶσι πηγάζον ξένα καὶ παράδοξα.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἀναστάσεως ἡμέρα καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυσώμεθα· εἰπόμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸν ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζῶν χαρισάμενος.

Τὸ Χριστὸς ἀνέστη γ.· καὶ ἄρχεται ἡ λειτουργία.

Εἰς τὴν λειτουργίαν. Τὰ ἀντίφωνα καὶ τὸ εἰσοδικὸν τοῦ Πάσχα.

Ἀντίφωνον α.· Ἦχος β.·

Στιχ. Ἀλαλαξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στιχ. Ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στιχ. Εἶπατε τῷ Θεῷ· Ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα σου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στιχ. Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Ἀντίφωνον β.· Ἦχος β.·

Στιχ. Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσει ἡμᾶς.

Σῶσον ἡμᾶς υἱὲ Θεοῦ ὁ ἀναστάς.

Στιχ. Ἐπιφάνει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς.

Σῶσον ἡμᾶς υἱὲ Θεοῦ ὁ ἀναστάς.

Στιχ. Τοῦ γινῶναι ἐν τῇ γῆ τὴν ὁδὸν σου.

Σῶσον ἡμᾶς υἱὲ Θεοῦ ὁ ἀναστάς.

Στιχ. Ἐξομολογησάθωσάν σοι λαοὶ ὁ Θεός.

Σῶσον ἡμᾶς υἱὲ Θεοῦ ὁ ἀναστάς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁ Μονογενὴς υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίφωνον γ.· Ἦχος πλ. β.·

Στιχ. Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Χριστὸς ἀνέστη.

Στιχ. Ὡς ἐκλείπει κηρὸς, ἐκλείψωσιν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός. Χριστὸς ἀνέστη.

Στιχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἀμικτωτοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν. Χριστὸς ἀνέστη.

Στιχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ. Χριστὸς ἀνέστη.

ΕΙΣΟΔΙΚΟΝ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ. Εἶτα, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη ἐκ γ.·

Ἡ Ὑπακοή.

Προλαβοῦσαι τὸν δρθρον αἱ περὶ Μαρίας, καὶ εὑροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἦκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου· Τὸν ἐν φωτὶ ἀίδιῳ ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τὴ ζῆτετε ὡς ἄνθρωπον· βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργανα, δράμετε καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τὸν θάνατον. ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱός, τοῦ σώζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Εἶτα τὸ τῆς Θεοτόκου Ἀπολυτίκιον. Δεῦτε πάντες. Καὶ μετ' αὐτό, τὸ Κοντάκιον τοῦ Πάσχα. Εἰ καὶ ἐν τάφῳ

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε Χριστὸν ἐνεδύσαθε.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον, Ἦχος δ.·

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας

Στιχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἀνέβαινον εἰς τὸ ἱερόν ἐπὶ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς τὴν ἐνάτην. Καὶ τις ἀνὴρ χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων, ἐδαστάζετο· ὃν ἐτίθειν καθ' ἡμέραν πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἱεροῦ, τὴν λεγομένην ὠραίαν, τοῦ αὐτεῖν ἐλεημοσύνην παρὰ τῶν εἰσπορευομένων εἰς τὸ ἱερόν. Ὅς ἰδὼν Πέτρον καὶ Ἰωάννην, μέλλοντας εἰσεῖναι εἰς τὸ ἱερόν, ἠρώτα ἐλεημοσύνην λαβεῖν. Ἀτενίσας δὲ Πέτρος εἰς αὐτὸν σὺν τῷ Ἰωάννῃ, εἶπε· Βλέψον εἰς ἡμᾶς. Ὁ δὲ ἐπέειχεν αὐτοῖς, προσδοκῶν τι παρ' αὐτῶν λαβεῖν. Εἶπε δὲ Πέτρος· Ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι· ὃ δὲ ἔχω, τοῦτό σοι δίδωμι. Ἐν τῷ ὀνόματι

Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου ἔγειραι καὶ περιπάτει. Καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρός, ἤγειρε· παρὰ χροῖμα δὲ ἑσπερώθη ταν αὐτοῦ αἱ δάσεις καὶ τὰ σφυρά. Καὶ ἐξαλλόμενος ἔσθη, καὶ περιεπάτει καὶ εἰσῆλθε σὺν αὐτοῖς εἰς τὸ ἱερὸν περιπατῶν καὶ ἀλλόμενος, καὶ αἰνῶν τὸν Θεόν.

Ἄλληλούια. Ἦχος α.

Ἐξομολογήσονται οἱ οὐρανοὶ τὰ θαυμασιά σου, Κύριε.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ, αὐτὸς καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ οἱ Ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ· κεικεῖ ἔμειναν οὐ πολλὰς ἡμέρας. Καὶ ἐγγὺς ἦν τὸ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀνέβη εἰς Ἱερουσόλυμα ὁ Ἰησοῦς. Καὶ εὗρεν ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς πωλοῦντας βόας καὶ πρόβατα καὶ περιστεράς, καὶ τοὺς κερματιστὰς καθημένους. Καὶ ποιήσας φραγγέλιον ἐκ σχοινίου, πάντας ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, τὰ τε πρόβατα καὶ τοὺς βόας· καὶ τῶν κολλυβιστῶν ἐξέχεε τὸ κέρμα, καὶ τὰς Τραπεζὰς ἀνέστρεψε· καὶ τοῖς τὰς περιστεράς πωλοῦσιν εἶπεν. Ἄρατε ταῦτα ἐνεῦθεν. Μὴ ποιῆτε τὸν οἶκον τοῦ Πατρὸς μου οἶκον ἐμπορίου. Ἐμνήσθησαν δὲ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ ὅτι γεγραμμένον ἔστιν. Ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγε με. Ἀπεκρίθησαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἦ τι σημεῖον δεικνύεις ἡμῖν, ὅτι ταῦτα ποιεῖς; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν. Εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· Τεσσαράκοντα καὶ ἕξ ἔτεσιν ὠκοδομήθη ὁ ναὸς οὗτος καὶ σὺ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερεῖς αὐτόν; Ἐκεῖνος δὲ ἔλεγε περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ σώματος αὐτοῦ. Ὅτε οὖν ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν ἐμνήσθησαν οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ ὅτι τοῦτο ἔλεγεν αὐτοῖς· καὶ ἐπίστευσαν τῇ Γραφῇ, καὶ τῷ λόγῳ ᾧ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

Εἰς τὸ ἑξαερέτως. Ὁ Ἄγγελος ἐδόξα.

Εἰς τὰ Δέπτυχα ψάλλεται τὸ Μεγαλυνάριον τῆς Θεοτόκου.

Πρὸς τὸ Τὴν τιμιωτέραν.

Ἦδωρ τὸ ζώηρον τῆς Πηγῆς, μάννα τὸ προσχέον, τὸν ἀθάνατον ὀδρῶσιμόν, τὸ νέκταρ τὸ θεῖον, τὴν ξένην ἀμβροσίαν, τὸ μέλι τὸ ἐκ πέτρας, πιστεῖ τιμήσωμεν

Κοινωνικόν.

Σῶμα Χριστοῦ. Χριστὸς ἀνέστη. Μετὰ τὴν ὀπισθάμβωνον εὐχὴν τὸ Χριστὸς ἀνέστη γ. Χύμα καὶ Ἀπόλυσις.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ
ΤΟΥ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΖΩΟΔΟ-
ΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΝ ΑΥΤῷ ΥΠΕΡΦΥΩΣ ΤΕΛΕΣΘΕΝ-
ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΕΡΑΝΙΣΘΕΙΣΑ ΕΚ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ
ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ ΤΟΥ ΞΑΝΘΟΠΟΥΔΟΥ.

Οὐχὶ μακρὰν τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς ἀπόστασιν 165 μέτρων ἀπὸ τῆς Συληθρίας ὑπῆρχε δάσος, ἐν τῇ ἐξοχικῇ τοποθεσίᾳ τοῦ Μπαλουκλή, κατάφυτον ἐκ πλατάνων καὶ κυπαρίσσων ἀπὸ αἰῶνων ἀριερωμένον εἰς τὴν Παναγίαν Παρθένον. Μεταξὺ τοῦ δάσους τούτου ἀνέβρυε πηγὴ τις, τὸ ὕδωρ τῆς ὀπίας ἢ θεία χάρις μετέβαλλε εἰς ἰαματικὸν φάρμακον, θεραπεύον πᾶσαν ἀσθένειαν καὶ ἐπωνομάζετο ὡς ἐκ τούτου «ζωήρρον καὶ Ἰερὸν Ὑδωρ τῆς Ζωοδόγου Πηγῆς», ὑπὸ δὲ τῶν Βυζαντινῶν «Πύλη τῆς Πηγῆς». Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ τόπος οὗτος ἔμεινε ἐπὶ πολὺ ἀκαλλιέργητος, ἐφύτρωσαν πρὸς τὴν πηγὴν θάμνοι διάφορα δένδρα καὶ εὐώδη ἄνθη καὶ οὕτω ἡ ἀνεύρεσις τοῦ ὕδατος καθίστατο δύσκολος.

Περιερχόμενος τὸν τόπον τοῦτον ἡμέραν τινα ἐν καιρῷ θέρους Λέων ὁ μετέπειτα Αὐτοκράτωρ Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ὁποῖος ἐπωνομάζετο καὶ Μακέλλης (ἤχημασε κατὰ τὸν Πέμπτον μ. χ. αἰῶνα 401-474) πρὶν ἢ ἀνέλθῃ εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον, συναντᾷ τυφλόν, πλανώμενον εἰς τὰ δύσδοχα ἐκεῖνα μέρη, τὸν ὁποῖον εὐτπλαγχμῆεις χειρουργώγησεν ἐπὶ ἀρκετὸν διάστημα. Ἐκ τοῦ υπερβολικοῦ δμῶς κτύσωνος καὶ τοῦ μεγάλου κόπου ὁ τυφλὸς ὑπέφερεν ἀπὸ υπερβολικῆς νδύψαν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἠναγκάστησεν νὰ καθίστηται ὑπὸ σκίαν τινι. Ὁ Λέων ἐξ εὐσπλαχνίας κινούμενος ἐγκατέλιπε τὸν τυφλόν καὶ περιήρχετο τὸ δάσος πρὸς ἀνεύρεσιν ὕδατος. Ἡ εὕρεσις δμῶς τῆς πηγῆς, ἐξ ἧς τὸ ὕδωρ ἀνέβλυζε ἦτο πολὺ δύσκολος καὶ ἀδύνατος. Τοῦτο δὲν ἐπτόχησε τὸν φλεγόμενον ὑπὸ μεγάλης προθυμίας νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς ἕνα πάσχοντα τυφλόν, ὅστις ὑπέφερε τῆς δίψης. Δὲν ἐπτόχησε τὴν ἀγαθὴν καὶ εὐσπλαγχον ψυχὴν τοῦ Λέοντος, ὅστις λίαν εὐχαρίστως ἐδέχθη νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν παράκλησιν τοῦ τυφλοῦ ἐκείνου κατὰ θείαν οἰκονομίαν, ἢ ὅποια τὰ πάντα οἰκονομεῖ καὶ τὰ ἀδύνατα πολλάκις εἰς τοὺς ἀνθρώπους καθιστᾷ λίαν δυνατὰ καὶ εὐκόλα. Ναί! δὲν ἐπτόχη ὁ Λέων, ἀλλὰ προχωρεῖ μόνος εἰς τὸν τεσματώδη ἐκεῖνον τόπον, προχωρεῖ ζητῶν μετὰ μεγάλης προσοχῆς, ὅπως εὕρῃ, ἔστω καὶ μίαν σταγόνα ὕδατος διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸν διψῶντα τυφλόν. Ὅτε παρὰ προσδοκίαν ἀκούει ἄνωθεν φωνὴν θείαν λέγουσαν «Λέων, μὴ κοπιᾷς ζητῶν τὸ ὕδωρ μακρὰν, ἐδῶ

πλησίον εἶνε». Χαρά και ἀγαλλίασις ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν τοῦ Λέοντος. Ἐνῶ ἠκούλουθε ἀναζητῶν τὸ ὕδωρ τῆς Πηγῆς, ἀκούει και δευτέραν φωνὴν λέγουσαν «Λέων Βασιλεῦ, εἰσελθε εἰς τὸ ἐνδότερον τοῦ ἄλλοις τὸ κατάσκιον και πεπυκνωμένον ἀντλησον ἀπὸ τὸ εἰς αὐτὸ ὑπάρχον ὕδωρ και δὸς εἰς τὸν τυφλόν, ἵνα θεραπεύσῃ τὴν δίψαν του, λάβε δὲ και ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου πηλοῦ και χρίσον τοὺς ὀφθαλμοὺς του ὅποια δὲ εἶμαι ἐγώ, ἡ ὅποια ἐξελεξάμην τὸν τόπον τοῦτον, μετ' οὐ πολὺ θέλεις τὸ ἐννοῆσαι, θέλω δὲ σὲ βοηθῆσαι, ἵνα ἐποικοδομήσῃς ἐνταῦθα ναὸν εἰς τὸ ὄνομά μου, εἰς τὸν ὅποιον οἱ μετὰ πόθου και εὐλαβείας προσερχόμενοι και μετὰ πίστεως ἀδιστακτοῦ ἐπικαλούμενοι τὸ ὄνομά μου, θέλουν λαμβάνει τῶν συμφερόντων αἰτημάτων των τὴν ἀπόλαυσιν και τῶν παθῶν τελείαν τὴν ἴασιν».

Ἐκθαμβος ὁ Λέων ἐκ τῆς ἀοράτου ταύτης φωνῆς τρέχει προθύμως και λαμβάνων ἀπὸ τὸν πηλὸν χρίει πρῶτος τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ, ἔπειτα λαβὼν και ἀπὸ τὸ ὕδωρ ἔδωκεν εἰς τὸν τυφλόν, ὅστις ἀμέσως ἀνέλαβε, νίψας δὲ μετ' αὐτὸ και τοὺς ὀφθαλμοὺς του, παραχρῆμα ὦ! τῶν τῶν θαυμασίων σου θεογενήτρια κῆρη! ἀνέβλεψε και εἰσηλθε μόνος εἰς τὴν πόλιν, διηγούμενος τὰ μεγαλεῖα τῶν θαυμάτων τῆς Θεομήτορος.

Οὕτω μετ' τὴν δύναιμιν τῆς Θεομήτορος, ὅχι μόνον ὁ τυφλὸς ἐθεράπευσε τὴν φυσικὴν δίψαν του ἀπὸ τὸ ζώηρητον ἐκεῖνο ὕδωρ τῆς πηγῆς, ἀλλὰ και τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του εἶδε και ἀνέβλεψε, ὁ δὲ Λέων ἀνελθὼν εἰς τὸν Αὐτοκρατορικὸν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἔτει 457, διεδέχθη τὸν Μαρκιανόν, ὅστις ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει 450.

Μετ' οὗτον τρόπον, εὐλογημένοι χριστιανοί, ἀνταμειβεῖτε ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι μετὰ πίστεως προθυμοποιῶνται νὰ πράττωσι και χριστιανικὰ ἔργα, ὅπως ἀντήμειψε τὸν πλανώμενον τυφλόν και τὸν εὐσπλαγχνισθέντα τοῦτον Λέοντα.

Μετὰ τὴν ἀνοδὸν τοῦ Λέοντος εἰς τὸν Αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐνεθυμήθη τὴν πρόρρησιν τῆς Θεομήτορος. Ἐκ θελοῦ ἔθεν ζήλου κινούμενος και ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἀνέγειρε εἰς τὸν τόπον, ἔνθα εὐρέθη ἡ ζώηρητος Πηγὴ μεγαλοπρεπέστατον ἱερὸν ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, εἰς τὸν ὅποιον πλεῖστα ὄσα θαύματα ἐτελέσθησαν, χάρις εἰς τὴν ἱαματικὴν πηγὴν τῆς Παναγίας, ὡς κατωτέρω θέλομεν διηγηθῆ και μέχρι σήμερον ἀκόμη ἐνεργοῦνται εἰς πάντα, ὅστις μετὰ πίστεως και καθαρᾶς καρδίας προσέρχεται πρὸς αὐτήν.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἐτῶν ὁ ὑπὸ τοῦ Λέοντος ἀνεγερθεὶς ναὸς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καταπεσὼν ἐκ σεισμοῦ, ἀνηγγέρθη μεγαλοπρεπέστερος δαπάναις Ἰουστινιανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος ἐν ἔτει 559, ὅστις πιεζόμενος ὑπὸ λιθασιν εὗρε τὴν θεραπείαν του εἰς τὴν ἱαματικὴν πηγὴν τῆς Παναγίας.

Ἴδου δὲ πῶς ἐγένετο τὸ θαῦμα τοῦτο.

Μίαν νύκτα ὁ Αὐτοκράτωρ εὐρισκόμενος εἰς μεγάλην στενοχωρίαν και αἰσθανόμενος ὀριμυτάτους πόνους, ἤκουσε περὶ τὸ μεσονύκτιον ἠεῖαν και ἀγγελικὴν φωνὴν, λέγουσαν πρὸς αὐτόν. «ὦ Βασιλεῦ, εἶνε ἀδύνατον νὰ λάβῃς τὴν ὕγειάν σου, ἂν δὲν πῆγῃς ἀπὸ τοῦ ἰδικόν μου ὕδωρ». Μὴ γνωρίζων δὲ ὁ Βασιλεὺς, πῶθεν προήρχετο ἡ φωνὴ ἐκείνη ἀλλ' ὅστε και ποῦ εὐρίσκατο τὸ ὕδωρ, ἐστενοχωρεῖτο ἔτι περισσότερο. Τὴν ἐπομένην νύκτα παρουσιάσθη πρὸς αὐτόν ἡ Παναγία και λέγει πρὸς αὐτόν «Βασιλεῦ ἐγέβηθη και πορεύθητι εἰς τὴν πηγὴν μου, πῆ ἀπὸ τοῦ ὕδωρ αὐτῆς και θέλεις γίνῃ ὕγιης». Ὁ δὲ Βασιλεὺς σπεύσας εἰς τὴν ἱαματικὴν πηγὴν ἔπιε ἀπὸ τοῦ ὕδατος αὐτῆς και ἐθεράπευθη τελείως ἀπὸ τῆν ἀσθένειαν αὐτοῦ.

Τὸν ἱερὸν τοῦτον ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐξ εὐγνωμοσύνης ὁ Ἰουστινιανὸς κατέστησε περικαλλέστερον διὰ τοῦ περισσεύσαντος ὕλικου ἀπὸ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Ἁγίας Σοφίας. Τὸν Ναὸν τοῦτον ἐκόσμησε μετ' ὀμορφίας, περιστώτας θαύματα και πέντε εἰκόνας μετ' ἐπιγραμμάτων ἐξυμνουμένων τὴν πηγὴν. Ἐν αὐτῷ και ἱερὸν μοναστήριον κατεσκεύασε μετὰ πολλῶν κελλίων, ξενώνας μεγαλοπρεπεῖς, περιβόλια, πηγὰς και κήπους πρὸς χρῆσιν τῶν μοναχῶν.

Ἐπειδὴ ἔμως μέγα μέρος τοῦ ναοῦ τούτου μετὰ τοῦ ἡμίσεος θόλου κατέπεσε ὑπὸ σεισμοῦ, Βασιλεὺς ὁ Μακεδὼν ἐπεσκεύασε τὸ μέρος τοῦτο ἐπὶ τὸ ἀσφαλέστερον, τὸν δὲ ναὸν ἐστόλισε μετ' ἀσπιδόμορφον εἰκόνας και ἐξαιρετικὸν διάκοσμον. Διεκρίνετο δὲ ὁ ναὸς οὗτος τῶν ἄλλων τοιούτων κατὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν και καλλονὴν, ὥστε ἔθεωρεῖτο ὡς Βασιλικὸν ἀριστούργημα. Ἀλλὰ και πάλιν μετὰ παρέλευσιν χρόνου, ὁ ναὸς οὗτος και τὰ παρ' αὐτὸν θερινὰ ἀνάκτορα κατέπεσαν ὑπὸ σεισμοῦ και εἰς τὴν παρακμὴν τῆς Ρωμαϊκῆς κυριαρχίας ἐληλατήθη τελείως και ἠρημώθη. Διεσώζετο ὁμοῦς ἐκείνη ἡ μεγαλοπρεπεῖα, ἣτις ἀνεδύκνουν αὐτὸν ἀληθῶς Βασιλικὸν ἀριστούργημα.

Μετὰ τὴν ὑπόδουλωσιν τοῦ γένους ἡμῶν διαταγῇ ἀνωτέρω κατεδαφίσθη ὁ ναὸς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τὸ δὲ ὕλικόν αὐτοῦ μετεκομίσθη εἰς κατασκευὴν τοῦ Σουλτᾶν Βεγεζίτιου, τοσοῦτον δὲ ἐξηφανίσθη ὁ μέγας ἐκεῖνος και περικαλλῆς ναὸς, ὥστε οὐδὲ τὰ ἐρείπια τῶν θεμελίων αὐτοῦ ἐφαίνοντο, ἐκτὸς τῶν τοιούτων τοῦ μικροῦ ναοῦ, ὅπου ἔκειτο τὸ ἱερὸν ἅγιον περιπεφραγμένον πανταχόθεν. Διωρίσθη δ' ἐπὶ τούτῳ φύλαξ ἵνα μὴ προσέρχονται οἱ χριστιανοί. Ἀλλὰ τὸ ἱερὸν ἅγιον πλημμυροῦν παρουσιάζετο και ἀνωθεν τοῦ χώματος, ὁπότε οἱ χριστιανοὶ προσέτρεχον εἰς τὴν τοῦτον ἀπόλαυσιν. Μετὰ παρέλευσιν χρονικοῦ διαστήματος ἐπεράπη μὲν νὰ κτισθῇ μικρὸς ναὸς, τὸ ὅσον δύο πήχειν ἀνωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ἀλλ' οἱ εἰσερχόμενοι χριστιανοὶ ὑπεβάλλοντο εἰς τὴν πληρωμὴν φόρου ὑπὲρ τῶν κρατουμένων ἐν φυλακαῖς και τῶν ἀπόρων ἀσθενῶν. Ὁ μικρὸς οὗτος και σκοτεινότητος ναὸς διετηρήθη μέχρι τοῦ 1821. Ἐκτοτε διατμήθη ἀνωτέρω και πάλιν κατεδαφίσθη,

τὸ δὲ ἱερὸν ἀγίασμα κατεχώθη τελείως.

Οἱ Χριστιανοὶ ὁμῶς καθάρισαντες τὰ εἰρήπια καὶ ἀνοίξαντες αὐτὸ προσέτρεχον καὶ πάλιν εἰς τὴν τούτου ἀπόλαυσιν. Ἡ δὲ Κυρία Θεοτόκος δὲν ἔπαυσε ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνεργῇ ἄπειρα θαύματα καὶ ἐκ τῶν εἰρηπίων τοῦ ναοῦ τῆς.

Ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Σουλτάνου Μαχμούτ τῆ 25 Ἰουλίου 1833 ἐδόθη ἡ ἀδεία τῆς ἀνοικοδομῆς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ. Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις ἐκυριεψε τότε τὰς ψυχὰς ὄλων τῶν Χριστιανῶν. Εὐχαριστοὶ καὶ δεήσεις ἀνεπέμποντο πρὸς τὸν ὕψιστον. Ὁ θεμέλιος λίθος ἐτέθη τῆ 14 Σεπτεμβρίου 1833. Πανταχόθεν ἐπέλλοντο ἐκούσιοι συνεισφοραὶ, ὥστε τῆ βοηθεία καὶ προστασία τῆς Θεομήτορος τὸ ἔργον ἐπερατώθη τῆ 30 Δεκεμβρίου τοῦ 1834.

Κατὰ δὲ τὴν 2 Φεβρουαρίου 1835 ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Κωνσταντῖος μετὰ 12 Ἀρχιερέων, μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς παρατάξεως καὶ ἀπέρου πλήθους Χριστιανῶν ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἱεροῦ τούτου ναοῦ εἰς δόξαν τῆς Θεομήτορος.

Ἡ πηγὴ πληροὶ εὐρύχωρον μαρμαρίνην δεξαμενὴν, ἐν τῇ ὅπλα ὑπάρχουσι σήμερον δύο εἰσέτι ἰχθύες, ἐξ ἐκείνων τοὺς ὀποίους ἀναφέρει ἡ παράδοσις, ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως τηγνύμενοι ὑπὸ τινος ἱερέως ἐπήδησαν εἰς τὸ ὕδωρ τοῦ ἀγιάσματος εἰς ἔνδειξιν, τοῦ ὅτι ἐπέκειτο ἡ πτώσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ καθιερωθεῖσα ἑορτὴ κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους ἐτελεῖτο μεγαλοπρεπῶς καὶ συνεδίετο ἀναποσπάστως μετὰ τὴν ζωὴν τοῦ Παλατίου.

Ὁ Αὐτοκράτωρ μετὰ τοῦ Πατριάρχου ἀπεβιβάζοντο εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ Ἐγίουπ καὶ ἐκεῖθεν ἀνῆρχοντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Τὸ ὕδωρ τῆς Πηγῆς καὶ ἡ ἐν τῷ ναῷ ἄρχαία εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἀνευρεθεῖσα τῷ 1727 τιμῶνται μεγάλως ὡς θαυματουργαί, διὰ τοῦτο δὲ μεγίστη πρὸς τὴν εὐχρηστίαν κατ' ἔτος συρροή τῶν Χριστιανῶν.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΝΙΚΗΦΩΡΟΥ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ ΤΟΥ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ ΠΑΛΑΙΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

1) Ὁ Αὐτοκράτωρ Μαυρικίος εἶχεν ἀδελφὴν ὀνόματι Εὐδοκίαν, ἣτις ἔπασεν ἀπὸ καρκίνου τὸ πάθος τοῦτο ἐξηπλώθη τόσον πολὺ, ὥστε κατήντησε νὰ φθάσῃ καὶ μέχρι τῆς καρδίας, ὅποτε καὶ ὁ θάνατος εἰς αὐτὴν θὰ ἦτο ἀποφύκτος. Ἐνῶ πάντες οἱ ἐν τοῖς ἀνακτόροις εὐρίσκοντο ἐν μεγάλῃ στενοχωρίᾳ μὴ γνωρίζοντες τί νὰ πράξωσι, προσέφυγον μετὰ πίστεως εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον. Ἡ Παναγία παρουσιάσθη κατ' ὄναρ πρὸς τὴν Αὐτοκράτειρα καὶ λέγει πρὸς αὐτήν. « Μὴ ἀπελπίζεσαι διὰ τὴν πάσχουσαν Εὐδοκίαν· ὠδηγήσατε αὐτὴν εἰς τὸν Ναόν μου καὶ πάραυτα θέλει ἑλευθερωθῆ ἀπὸ τοῦ πάθους τῆς». Γενόμενης ἡμέρας ἡ Αὐτοκράτειρα διηγήθη τὴν ὄψασιν τῆς ταύτης εἰς τὸν Αὐτοκράτορα. Εὐρέθησαν ὁμῶς ἐν ἀπορία, ἐπειδὴ δὲ ἔγνωρίζον εἰς ποῖον Ναόν τῆς Θεοτόκου θὰ ἔπρεπε νὰ καταφύγῃ καὶ ἰδέοντο ὅπως καθογήσῃ αὐτοῦς. Τὴν ἐπομένην νύκτα ἐνῶ ἔκοιματο ἡ Αὐτοκράτειρα ἐμφανίζεται καὶ πάλιν πρὸς αὐτὴν ἡ Θεοτόκος καὶ με ἐντονωτέρην φωνὴν ἐπαυκλιεῖται τὰ εἰρη: « Δὲν σοῦ εἶπον ἐγὼ νὰ στείλῃς τὴν Εὐδοκίαν εἰς τὸν Ναόν μου διὰ νὰ θεραπευθῇ; ἢ ἡ δὲ Αὐτοκράτειρα με φωνὴν περβοισμένην ἀπεκρίθη πρὸς τὴν Θεοτόκον. Δὲν γνωρίζωμεν κυρία Θεοτόκος εἰς ποῖον ἀπὸ τὰ σηνώματα Σου νὰ στείλωμεν αὐτήν». Καὶ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὴν ἡ Θεοτόκος· « Τα ἰδικὰ μου βασιλικά παλάτια εἶναι κατ' ἐξαιρετικὸν τρόπον, ἐξω τῶν τειχῶν τῆς πόλεως κατασκευασμένα με διάφορα ποικίματα, ἐνθα εὐρίσκετε πηγὴ ὕδατος ρέουσα ὑγιεινὰ καὶ ἰσχυρὰ νάματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὅταν θὰ πῆν ἡ ἀρρωστος Εὐδοκία ἀμέσως θὰ θεραπευθῇ ἀπὸ τοῦ πάθους τοῦ καρκίνου. Ἄ Μόλις ἐγένετο ἡμέρα ἡ Αὐτοκράτειρα παρέλαβε τὴν Εὐδοκίαν καὶ μετέβησαν εἰς τὸν Ναόν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐκεῖ ὅπου ἡ Θεοτόκος μετὰ τὸ ζώηρον αὐτῆς ὕδωρ ἰάτρους πᾶσαν νόσον καὶ ἀσθένειαν καὶ ὅπου ἐλάλησε εἰς τὴν Εὐδοκίαν διὰ τῆς Βασιλίσσης, ἡ ὁποία μόλις ἔπει ἀπὸ τὸ ἱερὸν καὶ ἱαματικὸν ἐκεῖνο ὕδωρ καὶ ἤλειψε καὶ τὸ πάσχον μέρος τοῦ στήθους τῆς με αὐτό, ὡς καὶ με ἔλαιον ἐκ τῆς κανδήλης τῆς Θεομήτορος, ἀπῆλθε εἰς τὰ ἀνάκτορα θεραπευθεῖσα τελείως ἀπὸ τοῦ φοβεροῦ τοῦτο πάθους διὰ τῆς χάριτος τῶν ζωηρῶτων τῆς Θεομήτορος.

2) Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς εἶχε ἀξιοματικὸν τινα εὐγενῆ ἄρχοντα ὁ ὁποῖος ἀσθενήσας ἔλαβε φάρμακον παρὰ τινος Ἰατροῦ εἰς μεγάλην δόσιν, τὸ ὁποῖον ἀντὶ νὰ ὠφελῆσῃ τὸν ἔβλαψε περισσότερον. Διότι παρουσιάσθη εἰς αὐτὸν σφοδρὸς πυρετὸς καὶ πολὺ μεγάλη δίψα, διὰ τὴν κατάσβεσιν τῆς ὁποίας ἔπινε πολὺ ψυχρὸν ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ παρουσιασθῇ ἑσωτερικὴ αἱμοραγία. Τότε ἡ Βασίλισσα Θεοδώρα βλέπουσα τὸ ἀνίατον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ προσέτρεπεν τοῦτον νὰ προστρέξῃ εἰς τὸ ζώηρον ὕδωρ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Μετ' εὐλαθείας ὁ ἀσθενὴς προστρέξας εἰς τὴν πηγὴν τῆς Θεοτόκου καὶ πιῶν ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτοῦ καὶ ὠ τοῦ θαύματος! πάραυτα ἠλευθερώθη ἀπὸ τοῦ

φοβερό τούτου πάθους. Ἡ θεραπεία αὐτὴ ὁμοιάζει μετὰ τὴν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου αἰμορροῦσαν, ἡ ὁποία ἀφαμένῃ μετὰ πίστεως τοῦ κραπέδου τοῦ Ἰησοῦ ἐθεραπεύθη ἀμέσως· ὡς καὶ ὁ ἀνωτέρω Ἀρχων διὰ τῆς μεγάλης αὐτοῦ πίστεως πρὸς τὸ ἱαματικὸν ὕδωρ τῆς Παναγίας.

3) Ἡ Βασίλισσα Εἰρήνη, ἥτις συνεκάλεσε τὴν Ἐβδόμην Οἰκουμένην Σύνοδον, ἐνῶ ἐβάσιλευ μετὰ τὸν υἱὸν τῆς Κωνσταντινίου, παρουσιάσθη εἰς αὐτὴν μεγάλη καὶ συνεχὴς αἰμορραγία. Ἡ Ἱατρικὴ Ἐπιστήμη εἰς οὐδὲν ὠφέλησε τὴν Βασίλισσαν, ἥτις σὺν τῷ χρόνῳ μᾶλλον ἔβαινε πρὸς τὸν θάνατον. Θλίψις κατέχευε τοὺς ἐν τοῖς ἀνακτόροις. Τότε εἰς ἓκ τῶν ἐκεῖ εὐρισκομένων, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀκούσει τὴν ἱαματικὴν δύναμιν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, εἰσχωρεῖ εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Βασίλισσης καὶ λέγει πρὸς αὐτὴν· «Ἦπαγε κυρία μου εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ ἐκεῖ ἀφεύκτως θὰ λάβῃς τὴν θεραπείαν Σου ἢ δὲ Βασίλισσα ἂν καὶ ἦτο ἀπληκισμένη προστρέχει ὁμῶς εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ πίνουσα ἀπὸ τοῦ ζωήρτου ὕδατος ἠλευθερώθη ἀπὸ τῆς αἰμορραγίας καὶ ἐπέστρεψε τελείως ὑγιὴς εἰς τὰ Βασιλεῖα. Εὐγνωμονοῦσα δὲ ἡ Βασίλισσα πρὸς τὴν Θεοτόκον ἀπέστειλε πρὸς τὸν Ἱερὸν αὐτῆς Ναὸν χρυσοῦσαντα ἱερατικὰ ἕλαια καὶ χρυσοῦν ποτήριον μετὰ πολυτίμους λίθους διὰ τὴν θείαν λειτουργίαν. Προσέτι ἔστειλε καὶ τὴν Βασιλικὴν κορώνα τοῦ υἱοῦ τῆς, ὡς σημεῖον διὰ τοὺς μεταγενεστέρους τοῦ θαυμασίου τούτου γεγονότος.

4) Θεοδώρα ἡ σύζυγος τοῦ Βασιλέως Θεοφίλου, ἡ ὁποία εἶχεν ἐπίσημον γνώρισμα τὴν Ὁρθοδοξίαν, εἶχε μίαν θυγατέρα ὀνομαζομένην Θέκλαν. Αὕτη κατελείφθη ὑπὸ συνεχῶν καὶ σφοδρῶν πυρετῶν καὶ πρεσβεύουσα τῇ πρῶτῳ τῆς μητρὸς τῆς εἰς τὸ ἱαματικὸν ὕδωρ τῆς Θεομήτορος ἐπανῆλθεν ὑγιής· εἰς τὸν οἶκον τῆς δοξάζουσα καὶ εὐχαριστοῦσα τὴν Παντανασσάν, ἥτις ἐπεδαψίλευσεν αὐτῇ τὴν τελείαν ἀνάρρωσιν τῆς. Ἐξ εὐγνωμοσύνης κατόπιν πρὸς τὴν Θεοτόκον ἀπέστειλεν εἰς τὸν Ἱερὸν αὐτῆς Ναὸν χρυσοῦ σκεῦη.

5) Ἀρχων τις Πρωτοσπαθῆριος προσβληθέντων τῶν ἐντοσθίων του ἠσθάνετο δριμυτάτους πόνους. Τῇ προτροπῇ εὐσεβοῦς τινος χριστιανοῦ μετέβη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου, ὅπου ἐκοιμᾶτο ἐκεῖ ἐπὶ τινὰ χρόνον. Μίαν νύκτα εἶδε εἰς τὸν ὕπνον του γυναῖκα τινὰ σεμνοτάτην, καὶ εὐειδιστάτην, ἡ ὁποία εἶχε πλησίον τῆς δύο ἀνδρας· ἱεροπρεπεῖς γηρολέους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν εἶπε ἦτο Γρηγόριος· ὁ Θεολόγος, ὁ δὲ ἕτερος Γρηγόριος· ἐπίσης ὁ θαυματουργὸς τῆς Νεοκαισάρειας· Ἐπίσκοπος. Οὗτοι περιήρχοντο τὸν Ναὸν καὶ ἐπισκέπτοντο τοὺς ἐν αὐτῷ εὐρισκομένους ἀσθενεῖς. «Ὅταν ἐπλησίασαν τὸν ρηθέντα Πρωτοσπαθῆριον ἠσπλαγχνίσθησαν αὐτὸν καὶ ἀποταθέντες πρὸς τὴν Θεοτόκον λέγουσιν· Αὐτῇ ἀδέσπονα δεόμενά Σου βοήθησον αὐτὸν τὸν ἀσθενῆ.» Ἡ δὲ Κυρία Θεοτόκος λέγει εἰς τὸν Θεολόγον Γρηγόριον· «Δώσε εἰς αὐτὸν μετὰ τὰς ἰδίας Σου χεῖρας ἀπὸ αὐτοῦ τὸ προκείμενον Ἱερὸν ὕδωρ. αὐτός ἀμέσως ἐξετέλεισε τὴν προσταγὴν τῆς Θεομήτορος. Ὁ δὲ ἀσθενὴς πίνων τὸ Ἱερὸν ὕδωρ μετὰ πόθου, μετὰ τὴν χάριν τῆς Θεοτόκου ἠλευθερώθη τοῦ πάθους του καὶ ἐπανέκτησε τὴν ὑγίαν του. Τὸ θαῦμα τοῦτο ἀπέδειχθη τρόπον τινα παραδοξώτερον, καθὼς οἱ αἱ πληγὰί τοῦ σώματός του παραχρῆμα ἐπουλώθησαν διὰ τοῦ θαυμασίου τούτου ὕδατος.

6) Εἰς τὸ θαῦμα τοῦτο ἡ Θεοτόκος καθὼς τὰ ἴδωμεν ἀνίστησε νεκρὸν ὅπως

καὶ ὁ Θεάνθρωπος αὐτῆς Υἱὸς πολλάκις τοῦτο ἐπραξεν. Ἴδου δὲ πῶς ἐγένετο τὸ θαῦμα τοῦτο. Ἀνθρωπὸς τις ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν ἐκ νεκρῶν τοῦ ἡλικίας ἐπιθύμει νὰ ἔλθῃ χάριν εὐλαχίας εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἰσχυρὴ δὲ ἤκουσε ὅτι πολλὰ θαῦματα ἐτελοῦντο ἐκεῖ. Πολλάκις ἐπεχείρησε τὸ ταξίδιον τοῦτο, ἀλλὰ πάντοτε δυστυχῶς καὶ ἐμπόδια παρουσιάζοντο, ὅσως τιμῶν περιφρονῶν πάσας τὰς δυσκολίας καὶ ἐμπόδια ἐπέβιβάσθη ἐπὶ πλοίου τιμος, τὸ ὁποῖον ἐπλεε διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν μαζί με ἄλλους, ὅπως προκυνήσωσιν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου. Εἰς τὸ μέσον τῆς θαλασσοπορίας ἀσθενήσας ἀπέθανε. Καθ' ἣν ὥραν ἐψυχορράγει παρήγγειλεν εἰς τοὺς συντρόφους του, πρὶν ἢ κηδεύσουν αὐτόν, νὰ μεταφέρωσι τὸ νεκρὸν σῶμα αὐτοῦ εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ ἐκεῖ νὰ χύσουν ἐπ' αὐτοῦ τρεῖς κάδους ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ ὕδατος αὐτῆς καὶ κατόπιν νὰ τὸν ἐνταφιάσουν. Οἱ σύντροφοί του ἐξετέλεισαν τὴν παραγγελίαν, ὅπως συνεστήθη εἰς αὐτούς. Ἀληθῶς φρικτὸν εἶναι τὸ διήγημα! Ὁ νεκρὸς μετὰ τὴν χύσιν τοῦ τρίτου κάδου, ἀμέσως ἐπανῆλθεν ἡ ζωὴ εἰς αὐτόν καὶ ἠγέρθη μετὰ τῶν συντρόφων του, οἵτινες ἠσπάζοντο τοῦτον χαίροντες καὶ δοξάζοντες τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν. Τὸ θαῦμα τοῦτο ὁμοιάζει μετὰ τὸ τοῦ Λαζάρου, ἀλλ' εἰς τὸ θαῦμα ἐκεῖνο ἐχύνοντο δάκρυα μετὰ ἀναστεναγμούς, εἰς τὴν ἀνάστασιν δὲ τοῦ νεκροῦ τούτου ἐχύνετο τρεῖς τὸ ὕδωρ τῆς Πηγῆς. Ἀφοῦ δὲ ἀνίστη ὁ Θεσσαλὸς ἀξιώθεις τοιαύτης παρὰ τῆς Θεομήτορος εὐεργεσίας, ἐγένετο μοναχὸς εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ ἔζησε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του θαρσύνων μετὰ τὸν ἀπεβίωσεν.

7) Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, καθ' οὓς ἐτελοῦντο ὑπὸ τῆς Θεομήτορος τὰ ὑπερφυῆ θαῦματα, παρουσιάσθη καὶ σεισμικὴ δόνησις, ἥτις θὰ προεκάλει τελείαν καταστροφὴν τοῦ περικαλλοῦς αὐτῆς Ναοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ παραμεινοντων εὐσεβῶν προκυνητῶν, ἂν μὴ ἡ Θεοτόκος καὶ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην δὲν προελάμβανε τὰς ὀλεθρίας συνεπειὰς τοῦ σεισμοῦ. Ἦτο Σάββατον ἑσπέρας, ὅτε θὰ ἐγένετο ὁ σεισμός. Μοναχὸς τις ἐνάρετος, ὅστις εἶχε συνήθειαν νὰ κατακλίνεται ἔμπροσθεν τῶν στυλῶν τοῦ Ναοῦ, εἶδε κατ' ὄναρ μίαν γυναῖκα περιφανῆ, ἐνεδεδυμένην μετὰ ἐνδύματα βασιλικά καὶ ἔχουσαν βαδίσμα θαυμασίον καὶ μεγαλοπρεπές. Ἡ θαυμασία αὕτη γυνὴ εἰσῆλθεν εἰς τὰ ἀδύτα τοῦ Ἱεροῦ καὶ μετὰ πολλὴν ἀγῶνα καὶ ἰδρώτα εἶδέτο ἐκεῖ ὑπὲρ τῆς τοῦ Θεοῦ εὐσπλαγγνίας, ἔπειτα στραφεῖσα ὀπίσω, ἐφώνησε τὸν ρηθέντα μοναχὸν λέγουσα πρὸς αὐτόν· Ἐγέρθητι καὶ κρούσον τὸ ξύλον τῆς συνάξεως, διὰ νὰ συναχθῶσι καὶ οἱ λοιποὶ νὰ κάμωσιν εἰς τὸν Ἅγιον Θεὸν τὰς συνεθεισμένας εὐχάς, διότι μετ' ὀλίγων ἡμέρων θὰ ἐνταῦθα φαινόμενα θέλουσιν ὑποπέσει εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Κυρίου, εἰς δὲ τὰ ἀνήλικα παιδία καὶ τοὺς ἀσθενεῖς, εἶπε νὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὸν Ναὸν. Ἐγερθεὶς τότε ὁ μοναχὸς ἐκ τοῦ ὕπνου ἔκλυε καθὼς παρηγγέλθη κατ' ὄναρ, ὅτε δὲ ἀνεγινώσκειτο ἡ ἀκολουθία τοῦ ὄρθρου, ἐγένετο μέγας καὶ σφοδρὸς σεισμός, ὁ ὁποῖος ἠνάγκασεν ὄλους νὰ φύγουν διὰ τῶν θυρῶν τῆς Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι αὐτομάτως ἐκ θαύματος ἠνεώχθησαν, ἐνῶ προηγουμένως ὄλαι ἦσαν κλεισταί. Καὶ οὕτως ὄλον τὸ πλῆθος χάριτι τῆς Θεοτόκου ἐξῆλθεν ἀβλαβές, δοξάζον καὶ εὐλογῶν ταύτην, ἡ ὁποία ἐξ εὐσπλαγγνίας καὶ μητρικῆς ἀγάπης προεμήνυσε τὸν μέλλοντα σεισμόν.

8) Ὁ Αὐτοκράτωρ Ρομαίων μετὰ τὴν ἐπιβίωσιν ἐπιβίωσαντα μικρὰν τινα βλάβην εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ναι, εἰς τὴν αὐτῆς

αυτοῦ και καλλιτεχνικὴν διακόσμησιν διὰ λεπτῶν ψηφιδῶν ἐπὶ τῶν τοιχωμάτων. Καθ' ὃν χρόνον οἱ ζωγράφοι κατεγίνοντο νὰ ἱστορίσουν τὴν Ἁγίαν Πεντηκостὴν και τὴν κάθοδον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, αἱ βάσεις τῶν στύλων και αἱ κλίμακες ὡς ἐκ τοῦ υπερκειμένου βάρους ὠλισθαίνον και θὰ ἐπιπτον μετ' αὐτῶν και οἱ τεχνίται ἂν μὴ οὐφῶνως ἅπαντες μετὰ δακρῶν ἐπεκαλοῦντο τὴν βοήθειαν τῆς Θεοτόκου, λέγοντες Θεοτόκε Πάναγε βοήθησον ἡμῖν». Και ὡς ἐκ θαύματος ἰδίας χειρὸς ἡ Θεοτόκος ἐστήριξε τὴν τε κλίμακα και τὰς σανίδας ὡς δηγήθη ἐναρτῶς τις μοναχός, ὅστις εἶδεν ἰδίους ὀφθαλμοῖς τὸ γεγονός τοῦτο. Πόσον ταχέως φθάσει ἡ βοήθεια τῆς Κυρίας Θεοτόκου εἰς τοὺς μετὰ θερμῆς πίστεως ἐπικαλουμένους τὴν θείαν Αὐτῆς βοήθειαν.

9) Καθ' ὃν χρόνον ἐγινεν ὁ μέγας σεισμός, ὁ ὁποῖος ἐπέφερε μεγάλην βλάβην εἰς τὴν ναὸν ἐκ τῶν τοιχωμάτων τοῦ Ναοῦ κατέπεσον και δύο ὠραῖαι εἰκόνες, ἐνεργῶσαι μετὰ τὴν χάριν τῆς Θεοτόκου πλείστα θαύματα, ἡ μία ἦτο τῆς Κυρίας Θεοτόκου και ἡ ἄλλη τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ. Τὰς εἰκόνες ταύτας οἱ ὑπηρέται τῆς Ἐκκλησίας ἐποποθέτησαν εἰς μέρος ὁλοῦ ἀκατάλληλον. Γυνὴ δὲ τις ὀνόματι Ἑλένη σύζυγος τοῦ ἀρχοντος Μαγίστρου Ἀρταβάζου λεγομένου, ἔχουσα ὡς πατρικὴν κληρονομίαν τὴν εὐσεβειαν και τὴν πρὸς τὰ θεῖα πίστιν, μεταβίβει πρὸς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου και διὰ παρακλήσεως θερμῆς και ἱκανῆς δόσεως χρημάτων, χάριν εὐλαβείας, παρέλαβεν τὰς ἄνωθι εἰκόνας και μετέφερεν εἰς τὸν οἶκον τῆς τοποθετήσασα αὐτὰς εἰς μέρος κατὰλληλον και τιμῶσα εὐλαβῶς μετὰ φωταγωγίας και θυμιάματα. Ἀλλὰ μίαν νύκτα φαίνεται ἡ Κυρία Θεοτόκος εἰς τὸν ὕπνον τῆς και λέγει πρὸς αὐτὴν ἡ Ἑλένη ἐγέρθητι και λάβε τὰς εἰκόνες Μου και φέρε αὐτὰς ὀπίσω εἰς τὸν οἶκον Μου, διότι δὲν ἀγαπῶ νὰ εὐρίσκωμαι ἐδῶ». Ἡ Ἑλένη νομίζουσα ὡς φαντασίαν τοῦτο και ὄχι ὡς θείαν ἀποκάλυψιν και μὴ θέλουσα νὰ ὑστερηθῆ ἕνεκα τῆς μεγάλης τῆς εὐσεβείας τῶν εἰκόνων τούτων ἠμείλητε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγέλλιν τῆς Θεοτόκου. Ἀλλ' ἡ Θεοτόκος και πάλιν ἐμφανίζεται πρὸς αὐτὴν και μετὰ ὕψος ἐντονωτέρου ἐπανελάβε πρὸς αὐτὴν τὰς ἰδίας λέξεις. Ἡ δὲ Ἑλένη μὴ ὑπακούσασα και πάλιν εἰς τὴν θείαν προσταγὴν τῆς Θεοτόκου ἐτιμωρήθη ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας ὡς ἀκολούθως. Αἰφνης ἐκ τοῦ δωματίου ἔνθα εὐρίσκοντο αἱ Ἁγίαι εἰκόνες παρουσιάσθη φλόξ πυρὸς ἥτις ἐξηπλώθη καθ' ὅλον τὸν οἶκον. Τότε ἡ εὐσεβὴς Ἑλένη ἀπὸ τὸν φόβον τῆς ἐξῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν και μετὰ θερμῶν δακρῶν παρεκάλει τὴν Θεομήτορα νὰ σβέσῃ τὴν φλόγα ὁμολογοῦσα τὴν παρακοὴν τῆς και λέγουσα. «Ὁ Θεοτόκε πηγὴ τοῦ ὄντως καθαροῦ ὕδατος σβέσον τὴν σφοδρὰν φλόγα τοῦ πυρὸς ἡ ὁποία κινδυνεύει νὰ κατακάσῃ τὸν οἶκον μου και μεθ' ὅρκου Σου ὑπόσχομαι ὅτι αὐριον κατὰ τὴν προσταγὴν Σου θὰ φέρω τὰς εἰκόνας εἰς τὸν ἱερὸν οἶκον Σου.» «Ὁ τοῦ θαύματος» πᾶραυτα ἡ φλόξ ἐσβέσθη και αἱ εἰκόνες και αἱ κανδήλαι εὐρέθησαν σώαι και ἀβλαβεῖς καθὼς και ὅλη ἡ οἰκία. Τὴν ἐπομένην ἡγερούσασα λίαν πρωτὴ ἡ Ἑλένη μετὰ τοὺς ἐκεῖ συναβρισθέντας και ἰδόντας τὸ μέγιστον τοῦτο θαῦμα, ἐν ψαλμοῖς και ὕμνοις ποπορευομένων τῶν εὐλαβῶν ἱερῶν, ἔφερε τὰς Ἁγίας εἰκόνας εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου, ἐντὸς ἰδιαιτέρου νέου παρεκκλησίου, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν αὐτὴ ἰδίαις δαπάναις, ἐνῶ εὐρατάζετο ἡ Θεοτόκος τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν νηστειῶν, διότι τὸ θαῦμα τοῦτο ἐγένετο τὸ ἑσπέραις τῆς τυρινῆς Κυριακῆς.

10) Ἐπομένην ποτε τὰ δύο τέκνα τῆς Ἑλένης τοῦ Ἀρχοντος Μαγίστρου

ἀπὸ θανατηφόρον ἀσθένειαν μὴ ἐπιδοχόμενην οὐδεμίαν ἰατρικὴν βοήθειαν. Ἐν ἰσχάτῃ ἀπέλπισία εὐρισκόμενη ἡ μήτηρ προστρέχει μετὰ πίστεως εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς και μετὰ θερμῆς παρακλήσεως λέγει πρὸς τὴν Θεοτόκον. «Εὐσπλαγγίσου με Ἁγνή και χάρισέ μοι τὴν παροικίαν τοῦ γένους μου. Ἄς προστεθῆ και τοῦτο εἰς τὰ πολλὰ θαυμάσια, ὅπου εἰς ἐμὲ ἔκαμες διότι ὁ θάνατος τούτων πλήτει τὴν καρδίαν μου καλλίτερόν μου εἶναι νὰ ἀποθάνω παρὰ νὰ ἰδῶ τὸν θάνατον τῶν τέκνων μου.» Αὐτὴ εἶπεν ἡ Ἑλένη πρὸς τὴν Θεοτόκον και ἀμέσως ἀποκοιμηθεῖσα εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον τῆς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον ἡ ὁποία ἀπήλυθεν εἰς αὐτὴν λόγους παρανοητικούς λέγουσα. «Τι φωνάζεις ὡ γύναι κλαίουσα; δύνασαι νὰ ψάλλῃς τὸ κατανοητικόν μου τροπάριον. «Οὐδεὶς προστρέγων ἐπὶ Σοὶ κατασχόμενος ἀπὸ Σοῦ ἐκπορεύεται Ἁγνή Παρθένε Θεοτόκε, ἀλλ' αἰτεῖται τὴν χάριν και λαμβάνει τὸ δῶρημα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως.» Τὸ τροπάριον τοῦτο ἐν κατανοεῖ ἐψάλην ἡ Ἑλένη ὁπότε ἡ Κυρία Θεοτόκος ὑπολαβοῦσα λέγει πρὸς αὐτὴν. «ὡ γύναι συμφερότερον εἶναι εἰς τὰ τέκνα ταῦτα νὰ ἀποθάνωσι, διότι ἂν ζήσουν θὰ ὑποπέσουν εἰς μεγάλα κακά, τὰ ὁποία σὺ δὲν δύνασαι νὰ προαισθανθῆς και ἂν ἐγνωρίζεις τοῦτο θὰ παρεκάλῃς νὰ ἐπέλθῃ πρὸς αὐτὰ ὁ θάνατος.» Τὰ παιδία ταῦτα μετ' ὀλίγον ἀπέθανον και ἐτάφησαν πλησίον τοῦ θυσιαστηρίου. Μετ' ὀλίγον ἀπέθανε και ἡ Ἑλένη ἐνταφιασθεῖσα εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ νάρθηκος τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχε ἀφιερῶσει διάφορα χρυσᾶ σκεύη πρὸς καλωπιωμένον αὐτῆς.

11) Μοναχὴ τις ἐκ Κωνσταντινουπόλεως πάσχουσα ἐκ πονηρῶν πνευμάτων ὠδηγήθη εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν, ἔνθα ἔζη με νηστείας και προσευχῆς, πίνουσα καθ' ἑκάστην μετὰ θερμῆς πίστεως ἐκ τοῦ ζωηροῦ ὕδατος τῆς πηγῆς τῆς Θεοτόκου. Θεραπευθεῖσα δὲ ἔζησεν τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς τῆς θεοπροπέως μεταστάσα εἰς τὴν αἰώνιαν μακαριότητα.

12) Μοναχὸς τις σεμνός και ἐνάρτος ὀνόματι Ματθαῖος ἐν τῇ Μονῇ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς εὐρισκόμενος ἐφθονήθη παρὰ συναδελφῶν του και κατηγορήθη εἰς τὸν Βασιλέα, ὅστις ἐξώρισεν αὐτὸν ἀδίκως εἰς τὴν Χρυστούπολιν εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Φιλιππικίου. Ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς ἐκεῖνος τότε βλέπων τὸν μοναχὸν τοῦτον μετὰ ἀρετῆν μεγάλην και στολισμένον μετὰ πολλὰ προτερήματα ἐναθεῖται εἰς αὐτὸν τὴν οἰκονομίαν τοῦ Μοναστηρίου. Κοιμώμενος τότε ὁ Ματθαῖος εἰς ἀνάγιαθρον ὑπῆρχε ἐξωγραφισμένη ἡ εἰκὼν τῆς Κυρίας Θεοτόκου βαστάζουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸν Θεὸν λόγον ἤκουσεν αἰφνης νὰ λέγῃ. «Ματθαῖε ἐγέρθητι και ὑπάγε εἰς τὸν οἶκον Μου διότι ἐκεῖ εἶναι ὁ προσρισμός Σου.» Ὁ Ματθαῖος εἰς τὸ ἄκουσεν τῆς φωνῆς ταύτης ἡγέρθη ἐντρομος, κατέρχεται ἀμέσως εἰς τὸν Ναὸν και ἐκεῖ προσεύχεται μετὰ δακρῶν και ἐν κατανοεῖ ὁπότε και πάλιν ἤκουσεν τὰ ἴδια. Αὐτὸς δὲ ἐπειδὴ ἐροθεῖτο νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὰς ὁδηγίας τῆς Θεοτόκου παρακαλεῖ νὰ υποδείξῃ εἰς αὐτὸν ἡ Θεοτόκος τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὸ Μοναστήριον του. Τότε ἡ Κυρία Θεοτόκος παρουσιάζεται και πᾶρα πρὸς τοὺς δύο ἡγούμενους και τὸν Βασιλέα Βασίλειον ὑποδείξασα πρὸς αὐτοὺς ὅτι εἶνε θέλημα θεῖον νὰ ἐπανελθῇ ὁ Μοναχὸς οὗτος εἰς τὴν προγενεστέραν αὐτοῦ ὑπηρεσίαν. Ἀμέσως τὴν ἐπομένην ἰδοθῆσαν αἱ δύο εἰς διαταγαὶ ὁπότε ὁ Μοναχὸς οὗτος ἀποκατεστάθη εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θείαν δοξάζων και εὐχαριστῶν τὴν Θεοτόκον.

13) Καθ' ἓν χρόνον ἐπισκευάζετο ἡ ἀγιογραφία τοῦ τοιχώματος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἀνθρώπος τις ὀνόματι Ἰωάννης, ἰσχυρότερος ἐπὶ τῆς κλίμακος ὠλισθήσας καὶ ἐπεσε κατὰ γῆς ἀνευ-οὐδεμιᾶς βλάβης. Μετὰ τὴν πτώσιν διηγήθη ὅτι δύναμις τῆς ὡς θεία χεὶρ ἐκράτει τοῦτον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ κατέρχεται ἠσυχώς. Μάλιστα λέγεται ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀπὸ τὰ ἐνδότερα τοῦ Ναοῦ ἠκούσθη καὶ μία φωνὴ λέγουσα πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ, οἱ-ὅποιοι ἀκούσαντες τὸ γεγονός προσῆλθον εἰς τὸν Ναόν. « Ὑπάγετε καὶ εὐχαριστήσατε τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἔσωσε τὸν υἱὸν σας ἐκ βεβαίου θανάτου. » Αναχωρήσαντες ἐκείθεν οἱ γονεῖς τοῦ παιδὸς μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἐκήρυττον τὸ θαῦμα τοῦτο εἰς πάντας.

14) Λέων ὁ Σοφὸς Βασιλεὺς πάσχων ἀπὸ δυσουροῖαν ἐδοκίμαζε φρικτοὺς πόνους. Πολλάκις μετὰ τῶν οὐρῶν ἐξήχετο καὶ αἷμα. Προστρέξας καὶ οὗτος πρὸς τὸ ζωήρυτον ὕδωρ τῆς πηγῆς τῆς Θεοτόκου ἰεραπευθὴ ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν του.

15) Θεοφανὴ ἡ αἰδίδιμος γυνὴ τοῦ Βασιλέως, παρομοίαν εὐεργεσίαν ἔλαβε παρὰ τῆς Θεοτόκου. Αὕτη κυριευθεῖσα ἀπὸ ἓνα δριμύτατον πυρετὸν καὶ πολλὰ δαπανήσασα εἰς τοὺς ἰατροὺς οὐδόλωσ' ὠφελήθη ἐκ τούτων. Προστρέξασα τότε μετὰ πίστεως εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ πίνουσα ἀπὸ τοῦ ζωογόνου ὕδαρ, ἠλευθερώθη πάραυτα ἀπὸ τὸν φλογίζοντα αὐτὴν πυρετὸν.

16) Λέων ὁ Βασιλεὺς εἶχε ἀδελφὸν Ἀρχιερέα ὀνομαζόμενον Στέφανον, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνάβη καὶ εἰς τὸν Ἱερὸν θρόνον τῆς Κων/πόλεως. Οὗτος προσεβλήθη εἰς τὸ στήθος ἐξ ἀποστήματος, τὸ ὁποῖον οἱ ἰατροὶ δὲν ἠδύναντο νὰ θεραπεύσωσι. Καὶ ἐνόσφ' παρήρχετο ὁ καιρὸς τὸ πάθος τοῦτο ἐπεξετείνετο καὶ ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς ἔβαινε εἰς τὸ χειρότερον. Οὗτος ὡς μόνον του θεραπείαν εὗρε τὸ ἱαματικὸν ὕδωρ τῆς πηγῆς τῆς Θεοτόκου, διὰ τοῦ ὁποῦ καὶ ἰεραπευθὴ τελείως. Τὸ θαῦμα τοῦτο ἔλαβε χώραν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Πατριάρχης ἐγγνωμονῶν πρὸς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον μετεποίησε τὴν ἀρχιερατικὴν του στολὴν ἡ ὁποία ἦτο κεχρυσωμένη με λίθους πολυτίμους εἰς ἱερὰ ἄμφια καὶ ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Πανάγου, ἵνα ἐνδύσων τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως, ὁπότε ἐγένετο τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας του.

17) Ταράσιος ὁ Πατριάρχης προσεβλήθη πατε ἀπὸ σφοδρὸν πυρετὸν, τοσοῦτον ὅστε ἐφθασε εἰς σημεῖον παραφρονήσεως. Πολλοὺς ἰατροὺς μετεχειρίσθη χωρὶς νὰ δύνανται νὰ θεραπεύσωσιν αὐτὸν. Τότε ἡ δυστυχὴς αὐτοῦ μήτηρ ἔφερε τὸν ἀσθενῆ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ ἀγιάσματος καὶ περιέλουσεν αὐτὸν εἰς ὄλον τὸ σῶμα. Ὁ ἀσθενὴς ἰαθεὶς ἐκ τῆς ἀσθενείας ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του μετὰ τῆς χαρίσματα, τὰ ὁποία πρὸς πάντα πιστῶς πρὸς αὐτὴν προσερχόμενον ἐπιδαφιλεῖ.

18) Μαρία ἡ μήτηρ τοῦ Ταρασίου ἔχουσα μεγάλην πίστιν πρὸς τὸ ἀγίασμα προσήρχετο πάντοτε εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν καὶ ἐκήρυττεν εἰς ὄλους τὰ θαῦματα τῆς Θεοτόκου, συμβουλεύουσα καὶ τοὺς ἄλλους νὰ ἔχωσι τὴν αὐτὴν πίστιν. Ὅθεν ποτὲ ἀσθενήσασα ἀπὸ πάθος δυσκλεθεράπειτον, θερμῶς παρεκάλει τὸν

ἀνδρα τῆς νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἄλλ' ὁ σύζυγος αὐτῆς δὲν ἔπραξε τοῦτο, διότι οἱ ἰατροὶ ἐγγνωμόθυσαν ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἀνιπόφευκτος. Ἐκείνη ὁμως κρυφίως μεταχειρισθεῖσα τὸ εἰρημένον ἀγίασμα, εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἠλευθερώθη ἀπὸ τῶ πάθος, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης πίστεως, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὸ ὕδωρ τοῦτο τῆς πηγῆς τῆς Θεοτόκου.

19) Μετὰ παρελθούσιν ὀλίγου χρόνου ἡ αὐτὴ γυνὴ προσεβλήθη ἀπὸ ἐπίρην δεινὴν ἀσθενείαν καὶ ἔπειθε αὐτὴς ὑπηρετάς νὰ φέρωσιν ἀγίασμα ἀπὸ τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου. Μέχρις οὗτου ὁμως φθάσωσιν οἱ ἀπεσταλμένοι εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου ἐνύκτωσι καὶ εὗρον τὰς θύρας κεκλεισμένας. Μόλις ἐφθασαν ἐκρούσαν τὴν θύραν ὡς νὰ ἦτο κάποιος ἐνδοθεν καὶ νὰ ἤνοιγε εἰς αὐτοὺς διὰ νὰ εἰσῆρχοντο εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου καὶ νὰ ἐκτελέσωσι τὴν παραγγέλλαν τῆς κυρίας των. Πάντες ὁμως οἱ ἐν τῇ Μοναστηρίῳ ἐκοιμῶντο. Αἴφνης παρὰ προσδοκίαν ἀκούσασιν μίαν γυναικίαν μελωδικὴν φωνὴν διατάσσουσαν αὐτοὺς νὰ εἰσελθῶσιν ἀπὸ τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου. Ἐρευνησάντες οὗτοι εὗρον τὴν εἰσοδὸν καὶ εἰσελθόντες ἐντὸς τῆς Μονῆς ὀδηγήθησαν καὶ πάλιν ὑπὸ τῆς αὐτῆς φωνῆς εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἱεροῦ ἀγιάσματος. Τὴν στιγμήν ἐκείνην εὗρον καὶ καλόγηρόν τινα, ὅστις ἐξύπνησεν ἀκούσας τὴν θεῖαν ταύτην φωνὴν καὶ ὀδήγησεν τοὺς ὑπηρετάς τῆς Μαρίας εἰς τὸ Ἱερὸν ἀγίασμα, εἰσίντες ἔλαβον ἐκ τούτου καὶ μετὰ χαρᾶς ἔσπερον εἰς τὴν κυρίαν των. Αὕτη πίνουσα ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ ἀγίασμα ἰεραπευθὴ ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν της.

20) Ἐλένη ἡ σύζυγος τοῦ Μαγίστρου, περὶ τῆς ὁποίας εἶπομεν ἀνωτέρω προσεβλήθη εἰς ἀσθματος καὶ δυσουρίαν, ἠθάνατο δριμύεις πόνους. Ἐνῶ εὕρισκετο εἰς τοιχίτην ἐλεεινὴν κατάστασιν μὴ δυναμένη οὔτε κἄν νὰ ἀναπνεύσῃ ὡς ἐκ τοῦ πνευροῦ ἀσθματος, τὸ ὁποῖον τὴν ἔθασανίζεν ἔπειλεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ ἔσπερον ἀπὸ ἐκεῖ ὕδαρ τὸ ὁποῖον ἀφοῦ ἔπιεν με πίστιν καὶ εὐλάβειαν ἠλευθερώθη τελείως.

21) Λέων ὁ Βασιλεὺς εἶχεν ἀξιοματικὸν τινα ὀνόματι Στυλιανόν. Τούτου ὁ υἱὸς πάσχων ἐξ ἀνιάτου δυσουρίας ὑπέφερε δριμύεις καὶ ὀδυνηροὺς πόνους, τοσοῦτον ὥστε προετίμα τὸν θάνατον ἀπὸ τὴν ζωὴν. Πρὸς θεραπείαν αὐτοῦ ἐκλήθησαν πολλοὶ ἰατροὶ καὶ χειρουργοί, ἀλλ' εἰς μάτην. Τοτε ὁ πατήρ παραλαμβάνει αὐτὸν καὶ τὸν ὀδηγεῖ εἰς τὸ ἀγίασμα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐκ τοῦ ὁποῦ πίνων συνεχῶς καὶ μετὰ θερμῆς πίστεως ἰεραπευθὴ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ οὕτως ἠλευθερώθη ἀπὸ τοῦ πάθους του.

22) Γυνὴ τις ὀνομαζομένη Μαρία Σχυζλίνα προσεβλήθη εἰς ὀξείας δυσεντερροίς ἐκινδύνουσε νὰ ἀποθῆ, ἂν καὶ πλείστοι τῶν ἱατρῶν ἀνέλθον τὴν θεραπείαν της. Ἐνῶ δὲ ἦτο ἐτοιμοθάνατος εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον της μίαν γυναῖκα ὠραϊστάτην καὶ σεμνὴν ἡ ὁποία ἐπλησίωσεν αὐτὴν καὶ τὴν ἠρώτησεν ἀπὸ τί ἐπάσχεν. Αὕτη δὲ συνέστησε νὰ πῆ τὸ ζωήρυτον ὕδωρ τῆς πηγῆς της. Πρῶτας γενομένης ἔπειτα κατὰ κόρον ἀπὸ τοῦ ὕδαρ καὶ ἀμέσως ἰεραπευθὴ ἀπὸ τὴν φοβερὴν ἐκείνην νόσον.

23) Ἡ Βασίλισσα Ζωὴ ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον μετὰ τὸν γάμον της ἔμεινε ἀτιχῆος. Ἄλλ' ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ διὰ τῆς θαυματουργοῦ δυνάμεως της κατέστησεν αὐτὴν γόνιμον πρὸς τεκνοποίησιν, διὰ τὴν πρὸς Αὐτὴν θερμὴν πίστιν της. Εἰς ἐνδειξὴν δὲ ἐγγνωμοσύνης ἀφιέρωσέ πρὸς τὴν Ἱερὰν Μοῖν ἓν ὄψασμα μεταξωτὸν χρυσοκέντητον ἴσον πρὸς τὸ μέγεθος τῆς Θεομήτηρος, τὸ ὁποῖον ἐποθέτησεν ἀνωθεν τῆς στροφῆς τοῦ ἀγιάσματος.

24) Ἐπιστάτης τις τοῦ Βασιλέως ὀνομαζόμενος Γαβριὴλ εἶχεν ἀνεψιὸν ἐν αἰχμαλωσίᾳ, εὕρισκόμενον ἐν Βουλγαρία, ὅστις δεινῶς ἐβασανίζετο ὑπὸ τῶν φρουρούντων αὐτὸν. Ὁ Γαβριὴλ ἀποβλέπων εἰς τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ ἀνεψιοῦ του κατεσκεύασεν ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ ἀφιέρωσεν αὐτὸ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Θεομήτορος παρακαλῶν Αὐτὴν νὰ τὸν ἀξιῶσιν νὰ ἀκούσῃ χαρᾶς Εὐαγγέλια διὰ τὸν ἀνεψιὸν του. Τὴν ἐπομένην ὁ μὲν Γαβριὴλ ἔφερεν τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ, τὸ δὲ ἑσπέρας ἦλθεν ὁ ἀνεψιὸς του ἐλευθερωθεὶς ἀοράτως ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν καὶ τὰ δεσμά. Εἰς ἐρώτησιν πῶς ἠλευθερώθη, ἀπάντησε ὅτι οὐδὲν γνωρίζει. Ὅταν δὲ ἔμαθε ὅτι ἡ ἀπελευθέρωσις του ἦτο θαῦμα τῆς Θεοτόκου, ἔχαιρε περισσότερο διὰ τοῦτο, παρὰ διὰ τὴν ἐλευθερίαν του.

25) Μοναχὸς τις Ἰωάννης εὕρισκόμενος εἰς Χαλδαίαν χώραν ἠσθένησεν βαρέως. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἐκεῖ ἰατροὶ δὲν ἠδύναντο νὰ θεραπεύσωσιν αὐτὸν ἐνεθυμήθη τὸ ὕδωρ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τοῦ ὁποίου ἡ φήμη εἶχε φθάσει εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, διὰ τὸ ὅπως παράδοξα θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐκεῖ ἐλάμβανον χώραν. Ὅθεν δακρύσας θερμῶς, ἔλεγεν δεόμενος πρὸς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον· «Δέσποινα ἀνάσασθαι πηγάζουσα τὸ θαυμάσιον ὕδωρ, βνήθησόν μοι ἐπὶ τῆς κλίνης κείμενον.» Ἀφοῦ δὲ ἀπεκοιμήθη εἶδε εἰς τὸν ὕπνον του μίαν ὀρειοτάτην γυναῖκα λέγουσαν εἰς αὐτόν· ὦ Μοναχέ! διὰ ποῖαν αἰτίαν ὑποφέρεις καὶ παρακαλεῖς; τί θὰ ἐδίδεις εἰς ἐκεῖνον ὅστις θὰ σοῦ ἐχάριζεν τὴν ζωὴν; Τρία μόνον φλωρία ἔχω, ἀπεκρίθη ὁ μοναχός, καὶ αὐτὰ χαρίζω. Λαβοῦσα τοῦτον τῆς χειρὸς ἀμέσως ἐθεραπεύθη γενόμενος ὑγιής. Μεθ' ὃ ἐπέστρεψεν εἰς Κων) νούπολιν μετὰ χαρᾶς καὶ ἐκήρυττε τὸ θαῦμα ὅπου ἐγένετο εἰς αὐτόν.

26) Ὁ ἴδιος μοναχὸς εἶχεν ὑποτακτικὸν πάσχοντα ἀπὸ ἀσθένειαν δεινὴν, ἡ ὁποία θὰ ἐπέφερεν ἀφεύκτως τὸν θάνατον. Εὕρισκόμενοι δὲ καὶ οἱ δύο εἰς μεγάλην ἀπελπισίαν ἐστήριζον ὅλας τὰς ἐλπίδας των εἰς τὴν βοήθειαν τῆς Θεοτόκου, ὅποτε λέγει ὁ γέρον πρὸς τὸν μαθητὴν. Τέκνον μου διὰ νὰ ἀναλάβῃς τὴν ὑγίαν σου πρέπει νὰ ἐπικαλεσθῇς τὴν βοήθειαν τῆς Θεοτόκου καὶ νὰ ὑποσχεθῇς πρὸς Αὐτὴν ὅτι εὐαρεστήσῃ καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι ταχέως θέλεις λάβῃ τὴν ὑγίαν σου. Ὁ μαθητὴς ἐκτελέσας τὰ παραγγελθέντα ἤκουσε καθ' ὕπνον μίαν φωνὴν ἀοράτως λέγουσαν· «Γράψον καὶ σφράγισσον» καὶ ἐξυπνήσας ἦτο ὑγιής. Μετὰ ταῦτα ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου, διὰ τῆς ὁποίας ἀπέστειλεν πέντε ἀργύρια, τὰ ὁποῖα εἶχεν ὡς μόνην περιουσίαν, καὶ τὰ ὁποῖα στέλλονται κατ' ἔτος παρὰ τῶν πατέρων τῆς Μονῆς εἰς τὸν ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θαύματος τούτου.

27) Ἀνθρωπὸς τις πρωτοσπαθᾶριος πάσχων ἐκ πολυχρονίας νόσου, κατέστη σχεδὸν ἡμιθαίης. Μὴ ἐλπίζων δὲ οὗτος βοήθειαν τινὰ παρ' οὐδενὸς προσέτρεξε μετὰ πίστεως εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν

τῆς Θεομήτορος καὶ καθ' ὃν χρόνον ἐκοιμᾶτο, ἡ Κυρία Θεοτόκος εὐσπλαγχνισθεῖσα τὸν ἀνθρώπον τοῦτον παρουσιάζεται κατ' ὄναρ εἰς τὸν ἀσθενοῦντα, συνοδευομένη καὶ ἀπὸ ἑνα νέου ὁμοιάζοντα κατὰ τὴν ὄψιν μὲ τὸν Ἅγιον Παντελεήμονα καὶ κρατοῦντα εἰς μὲν τὴν ἀριστερὰν χεῖρα κιβώτιον μὲ ἰατρικὰ εἶδη τὴν δεξιὰν ξιφίδιον. Τότε ἡ Κυρία Θεοτόκος διέταξε τὸν νέον νὰ θεραπεύσῃ τὸν πάσχοντα. Παρευθεὶς ὁ Ἅγιος Παντελεήμων προσέβη εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἀσθενοῦς καὶ δι' ἐγχειρίσεως ἐθεράπευσεν αὐτόν, ὅστις ἐξυπνήσας εὐρέθη ὑγιὴς δοξάζων τὴν Θεομήτορα.

28) Ἄλλος τις Πρωτοσπαθᾶριος, ἀσθενήσας ἀπὸ σοβαρὰν τινα καὶ ἀνίατον νόσον καὶ μὴ ὀφελθεὶς ἀπὸ τοὺς Ἱατροὺς, ἦλθεν εἰς ἀπελπισίαν. Ὅθεν διέταξε τοὺς δούλους του νὰ τὸν φέρωσιν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ ἂν ἀποθάνῃ νὰ θάψουν αὐτὸν ἐκεῖ εἰς τὸν Ναόν. Οὗτοι ἔπραξαν ὡς διετάχθησαν. Εἰς τὸν Ναὸν παραμένων ὁ ἀσθενὴς μὲ τὴν θερμὴν του δέψιν καὶ εὐλάβειαν, ἐπέτυχεν ταχέως τὴν θεραπείαν του. Πρὶν ὅμως ἰατρευθῆ, εἶδεν ἀληθῶς τὴν ἀκόλουθον θεῖαν ὄπτασίαν. Μία γυνὴ ἐλθοῦσα μὲ ἔνδυμα σεμνοπρεπὲς καὶ χρώματος οὐρανίου, ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἑν δοχεῖον καὶ μὲ αὐτὸ ἐδίδεν εἰς τοὺς προσερχομένους ἀπὸ τὸ ὕδωρ. Ἐτρεξεν ἀμέσως καὶ ὁ Πρωτοσπαθᾶριος διὰ νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸ ὕδωρ τοῦτο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ ἔπιεν, ἀμέσως ἐθεραπεύθη. Τὴν ἐπομένην ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον του ὑγιής, διηγούμενος πρὸς πάντας τὰ θαυμάσια τῆς Θεοτόκου.

29) Μοναχὸς τις Μσελίτιος τὸ ὄνομα, ὅστις ἦτο καὶ ὑπρέτης τῆς Θεοτόκου, κατῴκει πάντοτε ἐξω εἰς τὰ χωρία. Οὗτος κατηγορήθη εἰς τὴν ἐξυπνίαν παρὰ τινῶν μοχθηρῶν ἀνθρώπων καὶ ὠδηγήθη σιδηροδέσμιος ὡς κατάδικος εἰς τὰς φυλακάς. Καθ' ὅδον κατέλυσα εἰς ἑν πανδοχεῖον. Τότε ὁ μοναχὸς εὕρισκόμενος εἰς μεγάλην στενοχωρίαν ἐνθυμεῖται τὰ θαύματα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ μὲ πολλὰ δάκρυα παρεκάλει τὴν Θεοτόκον λέγων· «Δέσποινα, βοήθησόν μοι, καὶ ἀπάλλαξόν με ἐκ τῆς θλιβερᾶς ταύτης θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκομαι.» Πρὶν δὲ ἡ τελειώτῃ τὴν προσευχὴν του εἶδεν ὀφθαλμοφανῶς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον ἀκολουθουμένην ἀπὸ δύο ἄλλας νεανίδων, ἡ ὁποία ἐλάλησεν τὸν σιδηροδέσμιον μοναχὸν καὶ ἠρώτησε πῶς συνέβη ἡ κατ' αὐτοῦ κατηγορία, συστήσασα εἰς αὐτόν μὲ λόγους ἐνθαρρυντικοὺς νὰ ἔχῃ ὑπομονήν. Τότε ἡ Κυρία Θεοτόκος ἀποβλέψασα εἰς τὴν θερμὴν πίστιν τοῦ μοναχοῦ, διέταξε τὴν μίαν ἐκ τῶν νεανίδων νὰ κάμῃ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ καὶ νὰ διαλύσῃ τὰ σίδερα. Τούτου γενομένου θεῖα χάριτι, ἠλευθερώθη ὁ μοναχὸς ἀπὸ τὰ βάσανά του καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Θεομήτορος, εὐχαριστῶν καὶ δοξάζων τὴν Θεοτόκον.

30) Ἀρχιστρατήγος τις ὀνομαζόμενος Κουρκούας προσεδλόθη ἐκ δυσεντερίας μετὰ τῆς συζύγου του καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐλευθε-

ρωθῶσι κατέφυγον εἰς τὸ ἱαματικὸν ἀγίασμα τοῦ ζωορρύτου ὕδατος τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ ἀφ' οὗ ἐπιὰν μετὰ πίστεως ἐκ τοῦ ὕδατος ἐκείνου ἀμέσως ἐθεραπεύθησαν ἀπὸ τὴν δεινὴν ἐκείνην ἀσθένειαν.

31) Ἄλλος τις εὐσεβὴς Χριστιανὸς Πατρικίως ὀνόματι, ἡ πάσχων ἐξ ἀσθματος ἐκινδύνευε νὰ ἀποθάνῃ. Ὡδηγῆθη δὲ ἐπὶ κλίνης εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου, καὶ κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν λιποψυχῆσας ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς νὰ ἀπέθνησκε. Οἱ παριστάμενοι ὡς καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὑπελάμβανον πλεόν αὐτὸν ὡς νεκρὸν. Τότε ἡ σύζυγος τοῦ ἤρχισε νὰ κλαίῃ μὲ οἰμωγὰς διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ νὰ ἐτοιμάζῃ τὰ πρὸς ταφὴν αὐτοῦ χρειαζόμενα, ὁπότε προσῆλθεν πρὸς αὐτὴν ἄλλαι γυναῖκες πρὸς παρηγορίαν καὶ συμπεριισμόν τῆς θλίψεως τῆς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὡς ἐκ θαύματος ἀνακτῆσας τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἐνευσεν διὰ τῆς χειρὸς του, ζητῶν νὰ πῆ ἀπὸ τὸν Ἱερὸν ὕδωρ, ἐκ τοῦ ὁποίου γενεσάμενος ἀμέσως ἀνέκτισε τὰς δυνάμεις του καὶ ἠλευθερώθῃ ἐκ τοῦ θανάτου μὲ τὸ ζωορρύτον ὕδωρ τῆς Θεοτόκου. Ἐγερθεὶς εἶτα ἐκ τῆς κλίνης τοῦ ὄλωσε ὑγίης καὶ χαρούμενος ἀπέρχεται εἰς τὸν οἶκόν του εὐχαριστῶν μεγάλως τὴν Θεομήτορα.

32) Ἄνθρωπός τις Πελοποννήσιος, ἔμπορος τὸ ἐπάγγελμα ἔπασχεν ἐκ μιᾶς ἀσθενείας λεγομένης (φάουσα), ἡ ὁποία ἡμέρα τῆς ἡμέρας κατέφθειρε τὰ κάτω ἄκρα τοῦ σώματος αὐτοῦ, τὴν δὲ διαμύρους καὶ ἀνῆρχετο πρὸς τὴν κοιλίαν. Εἰς μᾶτιν ὁ δυστυχὴς ἐξώδενεν ἀφειδῶς τὰ χροῖματά του εἰς Ἱατροὺς. Πᾶσα ἐλπίς δι' αὐτὸν ἐξέλειπε. Ὁ θάνατος ἦτο ἀφευκτός. Τότε ὀδηγεῖται ἐξωθὴ τῆς ἡλιόλεως εἰς τόπον λεγόμενον Κίονα τοῦ Κωνσταντίνου, ὅπου παλαιόθεν εὐρίσκεται ἱερὸν ἀγίασμα τῆς Θεοτόκου. Οὕτω δὲ ὀδηγούμενος ἤκουσε φωνὴν τινα λέγουσαν πρὸς αὐτὸν «Ἀπελθε εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ ἐκεῖθεν λάβῃς τὴν ὑγίαν σου». Παραχρῆμα οἱ βαστάζοντες αὐτὸν φέρουσιν εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν ἐνθα οὗτος παρῆμειν ἐπὶ τεσσαρῶ ἡμέρας, Πίνων δὲ ἀπὸ τὸ ἀγίασμένον ὕδωρ καὶ χρειαζόμενος μὲ τὸν ἐκεῖσε πηλὸν τελείως ἐθεραπεύθη καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν του δοξάζων τὴν Θεομήτορα.

33) Ἄνθρωπός τις προσβλήθεις ἐξ ἀνθρακῶς, ἠσθάνετο πόνους δριμυτάτους. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ὑπερφύα τῆς Θεοτόκου ἠκούσθησαν πανταχοῦ, ἐφθασαν καὶ εἰς τὰς ἀκὰς τοῦ πάσχοντος. Ὅστις μετὰ θερμῆς πίστεως προστρέχει εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ δροσίζων μὲ τὸ Ἱερὸν ὕδωρ τὸν ἀνθρακᾶ, εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἠνοίξε καὶ ἐπουλώθη. Καὶ οὕτω ἠλευθερώθη ἐκ τοῦ πάθους του ἐντελῶς εὐχαριστῶν ἐκ καρδίας τὴν Κυρίαν Θεοτόκον.

34) Ἄνθρωπός τις, ἀγαθὸς τὴν ψυχὴν, προσεβλήθη ἐκ λάθης, καὶ ἄρχας μὲν εἰς τὸ πρόσωπον, ἔπειτα δὲ εἰς ἄλλα μέρη καὶ εἰς τὰ ἄκρα τοῦ σώματός του, ὥστε θὰ ἐπῆρχετο τελεία ἀποκοπὴ τῶν

ἄκρων, ἂν δὲν προσήροτο μετὰ πίστεως εἰς τὴν θαυματοποιὸν Πηγὴν, ἐνθα καθ' ἑκάστην ἔπλυνε μὲ τὸ ἀγίασμα τὰς πλῆγὰς αὐτοῦ. Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐξεγύμνωσάν αὐτὸν καὶ ἔλουσαν ὅλον του τὸ σῶμα τρίβοντες μὲ τὸν ἐκεῖσε πηλὸν καὶ καθαρίζοντες μὲ ἕσσωπον, ἀπύλλαξαν αὐτὸν τῆς σφοδρᾶς νόσου, καταπεσοῦσης τῆς λάθης ὡς παλαιὸν τι δέρμα. Οὕτω ὁ πάσχων λωβός, εὔρε τὴν ἱατρείαν του καὶ ἀνεχώρησεν ὑγίης εἰς τὸν οἶκον του δοξάζων καὶ εὐχαριστῶν τὴν Θεομήτορα.

35) Εὐσεβὴς τις χριστιανὸς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καταγόμενος, ἔπασχε τοὺς ὀφθαλμούς. Δαπανήσας ὅλην τὴν περιουσίαν του εἰς τοὺς Ἱατροὺς δὲν κατόρθωσε νὰ ἀποκτήσῃ τὸ φῶς του. Τῆ προτροπῇ φίλων του κατέφυγεν εἰς τὸ Ἱερὸν τῆς Παναγίας ἀγίασμα, καὶ ἀφ' οὗ ἐφθασεν ἐκεῖ ἐπιεν ἀπὸ τὸ Ἱερὸν ὕδωρ καὶ νηψάμενος ἀπέβαλε τὴν σκοτοδίνην ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν εἶχεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ τούτου, προσῆλθεν ἐκ τῆς θερμῆς πίστεως αὐτοῦ, ἥτις τὸν προέτρεψε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Ἱερὸν τοῦτον ὕδωρ. Εἰς τὸ θαῦμα τοῦτο βλέπομεν ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὰ αἰτήματά μας πρέπει νὰ ἔχωμεν σταθερὰν καὶ ἀκλόνητον πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ τυφλὸς ἀνέβλεψε καὶ νύχαισιν τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, ἥτις εἶναι ἡ μήτηρ τοῦ ἀληθινοῦ φῶτος.

36) Ἄλλος τις Ἰωάννης Βάραγγας ὀνομαζόμενος, χροματίσας εἰς Βασιλικὴν ὑπηρεσίαν πρὸς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς, προσεβλήθη δεινῶς ἐκ διαφόρων νοσημάτων, παραλύσεως τῶν μελῶν, αἰμορραγίας καὶ ἐκ διαφόρων πλῆγῶν κατὰ τὸ στήθος οὗτος ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅπου κατέφυγεν εἰς Ἱατροὺς, ἀλλ' εἰς μᾶτιν. Μετὰ ταῦτα ἄλλος Ἱατρός Σύριος τὸ γένος ὑπεσχέθη νὰ ἱατρεύσῃ τὸν ἀσθενῆ τούτον, πρὸς τὸν ὁπεῖον ἐχορήγησε φάρμακον, ὅπερ προκάλεσεν παραφροσύνην, ἡ ὁποία ἐξέσπασεν αὐτὸν εἰς μορολογήματα εἰς φλυαρίας καὶ εἰς ἀσχημίας. Μετὰ ταῦτα ἐναρκώθη καὶ ἐμεινεν ἀφῶνος ὡς ἡμιθανής. Ἐνῶ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ἠτοίμαζον τὰ πρὸς ταφὴν παρουσιάζεται ἡ Θεοτόκος εἰς τὸν Ἰωάννην λέγουσαν, ὅτι ἀδύνατον εἶναι νὰ λάβῃς τὴν ὑγίαν σου ἐὰν δὲν ἔλθῃς εἰς τὸν οἶκον μου. Τὴν πρώτην ὁ Ἰωάννης ὀδηγηθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς τευ εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου ἐτέλει δοξολογίαν καὶ δεήσεις μετὰ θερμῆς πίστεως. Καὶ οὕτως μὲ τὰ θεία δῶρα τῆς Θεοτόκου ἦτοι μὲ τὸ δεῖον καὶ Ἱερὸν ὕδωρ καὶ τὸν ἐκεῖσε πηλὸν ἐθεραπεύθη καὶ καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὰ Βασιλικά Ἀνάκτορα διηγουόμενος πρὸς τὸν Βασιλέα τὰ θαυμάσια τῆς Θεομήτορος. Τότε ὁ Βασιλεὺς κλέσας ὄλους τοὺς Ἱερεῖς καὶ μοναχοὺς καὶ ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν χριστιανῶν ἐτέλεσεν ὀλονύκτιον δεήσιν εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

37) Μάρκος τις Ἱερεὺς καταγόμενος ἐκ παλαιῶς τινος τοῦ Μακεδονίου ποταμοῦ, ἀνετράφη εἰς τὸ ὄρος Πάλιον εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου εἶνε ἐκτισμένον μοναστήριον. Ἐν τῷ μοναστηρίῳ τού-

τῷ ἐδιδάχθη τὴν μοναχικὴν πολιτείαν ἐπιθυμῶν, ὥπως ἀποῶν εἰς ἐκ τῶν ἀρίστων καὶ τελειοτάτων μοναχῶν πρὸς ἀσκήσιν ζωῆς ὑψηλοτέρας. Ἐπειτα ἀνεχώρησεν διὰ Κωνυπολιν, ὅπου ἐλθὼν κατεστάθη ἡγούμενος τῆς Ἱερῆς Μονῆς τῶν Στουδίων. Ἐκεῖ μεταχειριζόμενος ἐπὶ πολλὴν χρόνον αὐστηρὰν διαίταν καὶ τρώγων ἀλατισμένα καὶ ξηρὰ χόρτα παρυσιάσθη καθ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος του δερμικὸν τὸ νόσημα, τὸ ὁποῖον ἠνώχλει αὐτὸν ἀενάως. Κατ' ἀρχὰς μὲν προσέτρεξεν εἰς τοὺς ἰατροὺς ἀλλ' οὐδεμιᾶς θεραπείας ἤξιώθη. Ἐπὶ τέλους προστρέξας εἰς τὴν γλυκυτάτην καὶ ζωηφόρον Πηγὴν τῆς Θεοτόκου φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὰ πρὸς Ἱερὰν λειτουργίαν χρειώδη. Ἀτυχῶς ὁμως ἐλυπήθη πάρα πολὺ ὁ Μάρκος Ἱερεὺς διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀπουσίαζεν ὁ ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ. Τὸ πλῆθος ὁμως τῶν προσκυνητῶν προέτρεπεν αὐτὸν νὰ λειτουργήσῃ ὡς καὶ ἐπραξεν. Μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καταβάς εἰς τὸ Ἱερὸν ἀγίασμα περιέλουσεν ὅλον τὸ σῶμα αὐτοῦ. Ὡ τοῦ θαύματος! Ὅλον τὸ δερμικὸν ἐκείνο πάθος του πάραυτα ἐξέλειπεν καὶ οὕτως ἐπιστρέφει ὑγιῆς δοξάζων τὴν Θεομήτιν.

38) Μοναχὸς τις Μακάριος ὀνόματι ἐκ Σερρών καταγόμενος ἀνῆκεν εἰς οἰκογένειαν ἐπιφανῆ καὶ πλουσίαν, λίαν ἐνάρετος καὶ θεοσεβής. Οὗτος προτιμῶν τὸν ἀνετον βίον καὶ τὴν κατὰ Θεὸν Πολιτείαν περιέρχετο τὰ ὄρη ἵνα δηννηθῆ καὶ φθάσῃ εἰς θεωρίας ἀνωτέρας ζῶν βίον ἀσκητικόν. Μετ' οὗ πολὺ φθάνει εἰς τὴν Κωνυνοῦπολιν καὶ ἐκεῖ σκληραγωγούμενος ἀσκητικὸς πρὸς ἀπόκτησιν τελειωτέρας ἀρετῆς προσεδόθη ἡ υἰγεία του ἐξ ἀσθματος φλεγματώδους, ὅπερ ἐπέφερεν δύσπνοϊαν φοβεράν. Διατρέχων τὸν ἐσχατον κίνδυνον, τῇ προτροπῇ τοῦ ὑπηρετοῦ αὐτοῦ μεταφέρεται εἰς τὸ Ἱερὸν ὕδωρ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ ἐκεῖθεν πίνων μετὰ θερμῆς πίστεως ἐκ τοῦ Θεοῦ ὕδατος ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐθεραπεύθη τελείως. Πρὸς εὐχαριστίαν δὲ καὶ ὑμνολογίαν τῆς Κυρίας Θεοτόκου παρέμεινεν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας. Μετὰ ταῦτα ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια δοξάζων τὴν Θεομήτιν μέχρι τῆς τελευτῆς τοῦ βίου αὐτοῦ.

ΘΑΥΜΑΤΑ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ Εἰς τῖνα Πίνακα ΠΑΡΑ ΤΟ ἹΕΡΟΝ ΑΓΙΑΣΜΑ

39) Κατὰ τὴν 24 Ἀπριλίου 1824 γυνὴ τις ἐκ τῆς Νήσου Κούταλης Εὐδοκία τὸ ὄνομα, ἔχουσα ἐξηραμένην τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, καὶ βασιζομένη χρόνους 4 εἶδε κατ' ὄναο τὴν Θεοτόκον προσκαλοῦσαν αὐτὴν εἰς τὸ αὐτῆς ἀγίασμα. Αὐτὴ προστρέξασα εἰς τὸ Ἱερὸν ἀγίασμα, καὶ περιχύσασα, μ' αὐτὸ τὴν ἐξηραμένην τῆς χεῖρα, παραχρῆμα ἔλαβε τὴν προτέραν τῆς δύναμιν.

40) Καισαρεὺς τις τὸ ὄνομα Ἰσαάκ, ἔχων καταρράκτιν εἰς ὄφθαλμοὺς του, ἦλθε χειραγωγούμενος εἰς τὸ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἀγί-

ασμα. Εὐθὺς ὡς ἐπὶ τὸ Ἱερὸν ἀγίασμα, οἱ ὄφθαλμοὶ του ἠνοήχθησαν καὶ ἀπῆλθε βλέπων καὶ δοξολογῶν τὴν Θεοτόκον.

41) Ἄλλος χωρικός ἐκ Βελιγγραδίου εἶχε υἱόν, Βασίλειον ὀνόματι, παραλελυμένον. Τοῦτον ἔφερον εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν καὶ τὸν ὁποῖον ἀφοῦ περιέχυσέ μὲ τὸ Ἱερὸν ἀγίασμα ἠγέρθη ὁ παραλυτικός ὅλως ὑγιῆς.

42) Ὁθωμανὸς τις Ἀπῆς τὸ ὄνομα, πάσχων ἐκ καταρράκτου, ἦλθεν εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν χειραγωγούμενος ἀπὸ τὴν μητέρα του. Λουσθεὶς μὲ τὸ Ἱερὸν ἀγίασμα παρευθεὶς ἀνέβλεψε. Δοξολογῶν δὲ τὴν Θεομήτιν ἐζήτηε παρησία συγγνώμην λέγων ὅτι ἦτο καὶ αὐτὸς εἰς ἀπὸ τοὺς κατακρημνισάντας τὸ Ἱερὸν ἀγίασμα.

43) Τὴν 20 Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1825 γυνὴ τις ἔχουσα θυγατέρα παράφροντα τὴν ἔφερον εἰς τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν. Ἔως δὲ τὴν ἐπερχομένην ἡμέραν ἐσωφρονίσθη ἡ παράφρων κόρη καὶ ἐδοξολογεί τὴν Θεομήτιν.

Ἐκτὸς τῶν θαυμάτων τούτων καὶ ἄλλα ἄπειρα ἐγένοντο καθ' ἐκάστην εἰς τοὺς μετὰ πίστεως ἀδιστακτοῦ προσερχομένους εἰς τὴν πηγὴν τῆς Θεομήτιος.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ἘΝ ΣΑΜῶ ἹΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ (ἜΤΟΣ ΚΤΙΣΣΕΩΣ 1755)

Πρὸς τὴν ἀνατολικὴν τῆς Βλαμαρῆς ἄκραν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παμπαίδονι εἰς ὕψος 340 μέτρων ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς καὶ μαγευτικωτάτης θέσεως, ἐξ ἧς καθορᾶται ὁ ἑπταστάδιος περὶ μὲς ἡ Μυκάλη, τὸ Γαλιῆσιον ὄρος καὶ πᾶσα ἡ ἐναντι τῆς νήσου θευμασία Ἀσιατικὴ παραλία, ἐν μέσῳ πευκῶν καὶ πιτύων πολυπληθῶν, ὧν τὸ ἴδιον ψυθίρισμα κατακλεῖ τὴν ἀκοήν, φκοδόμηται ἡ ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς γεραρομένη Μονὴ αὕτη ἡ κοινῶς Ἀπλιώτισσα καλουμένη ἀπὸ τοῦ παρακειμένου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους ναῖσκου τοῦ ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Προφήτου Ἠλίου τιμωμένου. Τὸ κλίμα εἶνε λίαν ὑγιεινὸν ἰδίως κατὰ τὸ θέρος, ὁπότε αἱ θερμαντικαὶ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου κατὰ πρῶμα μετριάζονται ὑπὸ τῆς ποντιαδὸς αἴρας καὶ τῆς ζωπρᾶς καὶ ἀρωματώδους πνοῆς τῶν πευκῶν καὶ πιτύων. Ἡ Μονὴ ἔκτισται κατὰ τὸ 1755 ἔτος. Πρὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς, ἐφ' οὗ νῦν κεῖται χώρου ἡ Μονή, ὑπῆρχεν ἐκκλησιδίου τιμωμένου ἐν ὀνόματι τῆς Παναγίας, ὅπερ ὁ τότε Ἱεράρχης Σάμου Καλλίνικος εἶχε παραχωρήσει Ἱερομονάχῳ τινι Δωροθέῳ κολουμένῳ, ἵνα χρησιμεύσῃ αὐτῷ ὡς ἡου-

χαστήριον. Ὁ ἱερομόναχος οὗτος τῇ βοηθείᾳ καὶ συνδρομῇ εὐσεβῶν χριστιανῶν ἐκ Σάμου καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐκτίσθη Μοναστήριον περὶ τὸν Ναδὸν λίαν εὐρύχωρον, ὡς ἀναφέρει ἡ ἀνωθεν τῆς πύλης τῆς Μονῆς ἐνεπιγραφὸς μαρμαρινὴ πλάξ. Ὁ δὲ περικαλλὴς καὶ θαυμάσιος αὐτῆς Ναδὸς συνετελέσθη μετὰ 26 ἔτη, ἦτοι τὸ 1782 Μαΐου 18 κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ νάρθηκος χρονολογίαν. Οἱ μεγαλοπρεπεῖς κίονες τοῦ Ναοῦ μετεκομίσθησαν ἐκ Μιλήτου. Εἶνε μέγα θαῦμα, πῶς τόσοι βαρυτάτοι ὄγκοι ἀνεβιδάσθησαν εἰς τὴν κορυφὴν ὑψηλοῦ καὶ λίαν ἀποτόμου ὄρους, διὰ στενωτάτης ἀποκρήμνου ὁδοῦ ἢ μᾶλλον τότε ἀτραποῦ. Τοῦτο ἀποδεικνύει τὸν ζῆλον τῆς εὐσεβείας τῶν τότε χριστιανῶν. Ἡ παράδοσις ἀναφέρει καὶ τὸ ἐξῆς θαῦμα κατὰ τὴν ἀναβίβασιν τῶν κίωνων. Διὰ τὸ ὅπως ἀπότομον τοῦ ὄρους ἐν τῇ θέσει Ἀμπάρα κίων τις, συσφηνωθείς ἔμεινεν ἀκίνητος. Διὰ λιτανείας ὁμοῦ τῆς Ἱερᾶς εἰκόνης τῆς Παναγίας εὐχερῶς ἀνετινάχθη ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐργατῶν, ὡς ἐὰν ἀόρατός τις δύναμις ὑπεδοῦθεαυτοῦς, ἐνῶ πρότερον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ τούτο, ἢ δὲ πεύκη, ἐφ' ἧς ἐπέθηκαν τὴν ἁγίαν εἰκόνα, σῴζεται μέχρι σήμερον καὶ καλεῖται « Τὸ Πευκάκι τῆς Παναγίας. »

Οὐχὶ μακρὰν τῆς Μονῆς ἐν θέσει λεγομένη « Μεγάλῳ Χωρᾷ » σώζονται ἐρείπια οἰκίσκων μαρτυροῦντα, ὅτι ἄλλοτε οὐκ ὀλίγοι μονασταὶ ἐξελέξαντο τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐν ᾧ ἀσκητικῶς διεδίου. Ἡ σεβασμία αὕτη Μονὴ ἀπέδειξεν ἀδελφοὺς τιμῆσαντας τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν πατρίδα Ἱεράρχας.

Ἀρίσταρχος Ἀρχιεπίσκοπος Σάμου καὶ Ἰκαρίας ὁ ἀφιερῶσας τὸν μανδύαν Γρηγορίου τοῦ Ε' Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν, ἦν ἀδελφὸς αὐτῆς. Ὁ Μανδύας οὗτος περιῆλθεν εἰς χεῖρας αὐτοῦ, ὅτε διέτριβεν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐχειροτονήθη Ἀρχιερεὺς Σάμου. Ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ ἰδίᾳ Μονῇ.

Θεοδόσιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σάμου καὶ Ἰκαρίας ἦν ἀδελφὸς τῆς Μονῆς, ὅστις ἐχρημάτισεν καὶ Ἠγούμενος πρὸ τῆς ἀναδείξεως αὐτοῦ εἰς Ἀρχιεπίσκοπον.

Ὁ ἐκ τοῦ Ἄνω Βαθῆος καταγόμενος Γαβριὴλ ὁ Β' ἀδελφὸς τῆς Μονῆς καὶ ἐν αὐτῇ ἐχειροτονήθη Διάκονος.

Μελέτιος Καραπαναγιώτης, ἦν ἀδελφὸς τῆς Μονῆς ὁ μετὰ ταῦτα συμπεριληφθεὶς μετὰ τῶν ἁγιοταφικῶν πατέρων καὶ γενόμενος Ἀρχιεπίσκοπος Τιβεριάδος ἀπέθανεν ἐν Ἱερουσαλὴμ.

Συγγίλλια Πατριαρχικὰ ἢ Μονὴ κέκτηται τρία, τοῦ Πατριάρχου Σωφρονίου, τοῦ ἐν ἔτει 1775, ἕτερον τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τῷ ἔτει 1797 καὶ τρίτον τοῦ Πατριάρχου Καλλινίκου τῷ ἔτει 1806. Διὰ τοῦ συγγιλλίου τοῦ Σωφρονίου ἀναγνωρίζεται τὸ Μοναστήριον ὡς σταυροπληγιακὸν τῇ αἰτίσει τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ἐνασκουμένων Μοναχῶν καὶ ἰδίως τοῦ Ἱερομονάχου Δωροθέου καὶ τοῦ Θεοφιλέστατου Ἐπισκόπου Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Ἀκακίου.

Ἡ Μονὴ αὕτη ἀπολαύει ἐκ τῶν τελουμένων θαυμάτων τῆς Θεοτόκου ἀπείρου σεβασμοῦ παρὰ τῶν Σαμίων καὶ τῶν ἐναντι τῆς νή-

σου οἰκούντων ἄλλοτε εἰς τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀδελφῶν ἡμῶν, εἰς ἣν πολλοὶ προσκυνῆται ἀθρόως προσήρχοντο καὶ ἤδη προσέρχονται κατὰ τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν τῆς Θεοτόκου, ἥτις μέχρι σήμερον τελεῖται μεγαλοπρεπῶς.-(1)

(1) Ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη (1913) ἐμίνασε καὶ τις ἐκ τῆς Κοινότητος Βαθῆος, τὸ ὄνομα Κωνσταντῆ Θεοδοσίου, μετονομασθεὶς κατόπιν ὡς μοναχὸς εἰς Θεοδόσιον λίαν εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος, ὅστις ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὑπηρεσιῶν καὶ δωρηματῶν ἅτινα προσέφερεν εἰς τὴν Μονὴν, φλεγόμενος ὑπὸ θεοῦ ἔρωτος καὶ ἀνεκφρίστου εὐλαθείας πρὸς τὴν Ἱεραγίαν Θεοτόκον ἐξύμνησεν αὐτὴν διὰ τῶν, κάτωθι στίχων.

ΤΗ ΠΑΝΤΑΝΑΣΣΗ ΚΑΙ ΖΩΟΔΟΧΩ ΠΗΓΗ

Αἶνος

Πηγὴν ἱαμάτων Σὲ γινώσκουεν πάντες
καὶ κρήνην ἀέναον τὴν ρέουσαν ζωὴν.
Δεῦτε πιστοὶ εἰς ναδὸν θερμῶς μεταβάντες,
προσφέρομεν τῇ Παρθένῳ δόξαν, καὶ τιμὴν.

Μητέρα Θεοῦ ἀληθῶς Σὲ ὁμολογοῦμεν,
προστάτιν καὶ πρόξενον πάσης χαρῆς
καὶ γλυκεῖαν ἐλπίδα ὁρθῶς ἀνυμνοῦμεν,
ἥτις ἀπύλλαξεν ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀρᾶς.

Τῶν ἐν νόσοις καὶ λύπαις δεινῶς ὀχλουμένων
Ἱατρῆιον τὸ ἄμειθρον καὶ καταφυγὴν,
γένονας ᾧ Μήτηρ, καὶ τῶν ἀπὸ πλῆθους
χαρὰ, δόξα, κλέος, ἢ Ζωοδόχος Πηγὴ.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς 1913.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τῇ Πενταμῶμῳ ταύτῃ νύμφῃ καὶ δεδοξασμένη βασιλίῳσῃ τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἐκ τῶν θείων λειμῶνων τῶν ἁγίων Γραφῶν καὶ τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας ὕμνων ἀνθρῶ συλλέξαντες καὶ πλέξαντες ἐκ τούτων θεομητορικὸν στέφανον, μεθ' ἱερᾶς εὐλαβείας τῇ βασιλίῳδι μνηρὶ καὶ εὐεργετιδὶ ἀπάσης τῆς κτίσεως, ὡς θείαν ὀφείλην ἀποτίσωμεν.

Αὕτη ἐστὶν ἡ θεία ἐκείνη κλίμαξ, ἣν εἶδεν ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ μεσσην οὐρανοῦ καὶ γῆς, δι' ἧς ὁ Θεὸς κατήλθεν εἰς τὴν γῆν, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀναβαίνουσιν εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Χαῖρε κλίμαξ ἐπουράνιε, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός. Χαῖρε γέφυρα μεταίτουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν.

Αὕτη ἐστὶν ἡ βᾶτος ἡ καιομένη πυρὶ καὶ μὴ καταφλεγόμενη, ἣν εἶδεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Χωρήθ ὁ Θεόπτης Μωυσῆς. Αὕτη ἐστὶν ἡ θεία Κιβωτὸς ἡ ἐσωθεν καὶ ἐξωθεν κεχρυσωμένη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπτάφωτος χρυσοῦ λυχνία, ἡ ἔχουσα τὰ ἑπτὰ, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χαρίσματα. Αὕτη ἡ στάμνος ἡ φέρουσα τὸ Μάννα, τὸ γλυκαίνον τὰ τῶν εὐσεβῶν αἰσθητήρια. Ταύτην προεικόνιζεν ἡ Ράβδος Ἀαρῶν ἡ διαστήσασα, τὸ χρυσοῦν θυμιατήριον, ὁ πόκος ὁ ἐνδρόσος, ὁν Γεδεὼν προεθεάσατο, τὸ ὄρος τὸ δασύκαλ κατάσκιον, ὃ εἶδεν Ἀβραάμ ὁ Προφῆτης, ἡ κεκλεισμένη πύλη, ἣν εἶδεν Ἰεζεκιήλ ὁ Προφῆτης, ἡ ἐν Βαβυλῶνι κείμενος, καὶ πάντα δὲ ἐν γένει τὰ ἱερᾶ ἐκείνα τῆς Παλ. Διαθήκης σύμβολα, τὸ πρὸ τῶν αἰῶνων ἐκλελεγμένον τοῦτο ὄργανον προεδύλου. Αὕτη τὸ ῥόδον τὸ ἀμάραντον, ἡ μόνη βλαστήσασα τὸ εὖσσημον. Αὕτη ἡ ἔμφυχος τράπεζα, τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς ἡ χωρήσασα. Αὕτη ὁ χρυσοπλοκάτωτος πύργος καὶ ἡ δῶδ κάτειχος πόλις, ὁ ἡλιοστάλακτος θρόνος καὶ τὸ Παλάτιον τοῦ μόνου Βασιλέως. Ταύτην, ὃ μὲν Πατὴρ προώρισεν, τὸ δὲ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἠγάπησε, καὶ ὁ Λόγος ἐν αὐτῇ ἐσκήνωσε σάρκα λαβὼν ἐκ τῶν πανάγων αὐτῆς αἱμάτων, ἵνα τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν φιλιανθρώπως θεύσῃ. Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Σὲ τοίνυν, ὦ Παρθένε, Προφηταὶ κυρήττουσι, Σοὶ διακονοῦσιν Ἄγγελοι καὶ λειτουργοῦσιν Ἀποστολοὶ. Σὺ ἡ διπνεκὴ σκέπη τῶν θλιβομένων, τῶν πτωχῶν, χηρῶν, ὀρφανῶν καὶ ἀδικουμένων. Ὑπὲρ πάντων. λοιπὸν τούτων, τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε, ἡ τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον.

Δεῦτε λοιπὸν ἀδελφοί, ἄς προσελθωμεν καὶ ἡμεῖς πνευματικῶς πρὸς τὴν Χαριτόδρυτον πηγὴν τῆς Θεομητορὸς καὶ Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου μετὰ καθαρᾶς καρδίας ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ, ἐν εὐγνωμοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ ἀναμέλλοντες τὸ θεῖον ἄσμα. «Ἦδωρ τὸ ζωῆρυτον τῆς Πηγῆς, μάννα τὸ προχέον τὸν ἀθάνατον δροσισμὸν, τὸ νεκτάρ τὸ θεῖον, τὴν ξέννην ἀμβροσίαν, τὸ μέλι τὸ ἐκ πέτρας πίπεται τιμήσωμεν.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ